

321

שירי אזכרה

משיעוריו השבועיים של
הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

פרשת

עקב

תשפ"ג

תוכן

מאמרים מכתבים ותפילות

- 3 סוד שם ע"ב
- 4 מאמר חזוק ללל הפחורים לבין הזמנים מכל הציבות ומכל הפכינות
- 5 הצהרה (בדבר חמרת האסור להחזיק בפלאפון הנקרא "שיזמי")
- 5 מקתב חזוק ללמוד לקוטי הלכות

שיעורים

- 6 שיעור שנקסר בקלזה מלכה מוצאי שבת קדש ואתחנן בספר הקדוש פלא יועץ
- 11 שיעור שנקסר ליל שלישי אור ל"ד אב פכשת עקב לאחר מעריב
- 14 שיעור שנקסר ליל שלישי אור ל"ד אב פכשת עקב לאחר מעריב
- 16 שיעור יום שני יג אב תשפ"ג לחבורת אפויים בליבו
- 42 שיעור שנקסר ליל רביעי אור לט"ז אב פכשת עקב לאחר מעריב
- 43 שיעור שנקסר ליל חמישי אור לט"ז אב פכשת עקב לאחר מעריב
- 43 שיעור שנקסר ליל ששי אור ל"ז אב פכשת עקב לאחר מעריב

- 43 והתקדשתם: עריות - זה יהרג ואל יעבור
- 44 הפרשה: הפרשה הכי חשובה

מורינו הרב בכתיבת
הכתובה לבנו של ר'
מושה לוינוון עב"ג בת
ר' בנימין יעקבזון

נכתב ונערך
על ידי

שעל ידי

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרעננות שלא היו מעולם

The Rebbe's line: דעם רעבינס' ליינ: 4433.03900.474 אירופה: 18.456.400007 ||

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: 9.4710.5602 (38)

בהסעות
הקליניקה
מרכז רפואי למהדרין

ד'ררז

קליניקה מקצועית למהדרין

השיעורים באדיבות
קו בית המדרש של
מורנו הרב שליט"א
02-5825820

מֵאֲמָרִים

סוד שם ע"ב

בְּרַגַע שִׁישִׁיגוּ אֶת סוּד שֵׁם ע"ב, שֶׁהוּא שְׁלֹשׁ פְּעָמִים כ"ד, כְּמוֹ שֶׁרַבְקָה שֶׁהִיְתָה בַת שְׁלֹשׁ וְהִשְׁיגָה אֶת סוּד שֵׁם ע"ב, וְזָכְתָה לְהִשְׁיג אֶת סוּד שְׁלֹשׁ הַשְּׁמוֹת שֶׁל ע"ב, וְלִכְן מְזָכֵר בַּתּוֹרָה בְּפָרְשַׁת "חִי-שָׂרָה" 9 פְּעָמִים הַמְּלָא "בד" — שְׁזֵה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים שֵׁם ע"ב.

וְלִכְן יְהוּדָה וְחִזְקִיָּה בְּנֵי רַבִּי חֲזִיא (בְּבֹא בַּתְּרָא עֵה), הִתְאַמְצוּ לְהִשְׁיג אֶת סוּד הַשֵּׁם הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא — שֵׁם ע"ב — יו"ד ה"י וי"ו ה"י, כִּי מִי שֶׁמְמַשִּׁיךְ אֶת סוּד הַשֵּׁם ע"ב יוֹכֵל לְהַחְיֹת מֵתִים, וְלִכְן יְהוּדָה וְחִזְקִיָּה בְּנֵי רַבִּי חֲזִיא יָכְלוּ לְהַחְיֹת מֵתִים (בְּבֹא מְצִיעָא פּה:).

כִּי פֵעַם כָּל יְלֵדָה הִיְתָה מִתְנַבְּאָת, כְּמוֹ שֶׁרַח בַּת אִשָּׁר שֶׁכָּבַר מִגִּיל 3 הַתְּגַלָּה לָהּ בְּנִבּוּאָה שִׁיוֹסֵף הַצַּדִּיק חָי וְכִי הוּא מְלֻךְ בְּמִצְרַיִם.

כִּי רַבִּי נַחֲמָן ב"ר שְׁמוּאֵל נָתַן בְּעִימוֹת לְקַבֵּר שֶׁל רִשְׁ"י, שִׁיגְלָה לוֹ מֵהַ כּוֹנֵנוֹת בְּמַלְאִים "אֲתוּ עִמּוֹ אֵלָיו" (בְּרֵאשִׁית לו, יח. דְּבוּר הַמַּתְחִיל "אֲתוּ"). וְאָז יֵצֵאָה יָד שֶׁל אִשׁ מִן הַשָּׁמַיִם, וְאִמְרָה לוֹ: שְׂאִין לוֹ מַחִילָה עַל שֶׁנָּתַן בְּעִימוֹת לְקַבֵּר שֶׁל רִשְׁ"י, וְשֶׁעֲבָשׂוּ יָצוּם 40 יוֹם וְ-40 לֵילָה עַד שִׁימְחַל לוֹ הָעֶבְרָה הַנּוֹרָאָה שֶׁבְעַט בְּקִבְרוֹ שֶׁל רִשְׁ"י.

וְאָז, אַחֲרֵי שְׁצִם 40 יוֹם וְ-40 לֵילָה הַתְּגַלָּה לוֹ רִשְׁ"י, וְאָמַר לוֹ: שֶׁהַמְּלָא "אֲתוּ" שֶׁכְּתוּבָה אֶצֶל יוֹסֵף (בְּרֵאשִׁית לו, יח) "וַיִּתְנַבְּלוּ אֲתוּ לְהַמִּיתוּ", הַכּוֹנֵנָה לְמַלְאָךְ מְטַטְרוֹן, שֶׁעָלָיו נֶאֱמָר (שָׁם ה, כד): "וַאֲנִינְנוּ כִּי לָקַח אֲתוּ אֱלֹקִים". כִּי עַל יוֹסֵף נֶאֱמָר (שָׁם לו, ב): "וְהוּא נָעַר אֶת בְּנֵי בְלָחָה וְאֶת בְּנֵי

מאמר חזק לכל הבחורים לבין הזמנים מכל הישיבות ומכל המכינות שלום וברכה!!!

זלפה, ואיפא שפתוב "נער" — הכוונה למלאך מטטרו"ן, שהיה מעבר ביוסף מיום לידתו.

כי יוסף אמר — בשהיה מלאך מטטרו"ן — על אדם הראשון: "שיבא". והאחים, שהיו שאר המלאכים, אמרו: "אל יבא". וזו היתה גם עכשיו המחלקת בין האחים ויוסף, ולכן מכרו אותו.

המאמר באדיבות עלון "ה הוא האלקים ה הוא האלקים ה הוא האלקים"

מאמר חזק לכל הבחורים לבין הזמנים מכל הישיבות ומכל המכינות שלום וברכה!!!

החזון איש אמר שבבין הזמנים אפשר ללמוד פי שננים מאשר בזמן רגיל כי אז אין שום לחץ ושום משגיח שגוער ומצמצם את הבחור והבחורים חפשים ללמוד באות נפשם מסכתות שלמים ואת כל המפרשים הנהוגים בישיבות הליטאיות בליטא היה ללמוד בבין הזמנים את כל שמונת הפרקים של הרמב"ם בעיון ובפלאול מעמיק ששם כל יסודות היהדות והאמונה ויסודות למוד התורה.

לכן אנו מברכים את כל הבחורים מכל הישיבות שיחיו יוכל להספיק בבין הזמנים את כל שמונת הפרקים לרמב"ם ואת כל המסכתות הקטנות כמו אבות דרבי נתן והוריות ובריות ומעילה ומדות ושאר כל המשניות שלא זוכין ללמוד אותם בזמן וכעת בבין הזמנים אפשר ללמוד בכל העיון והעמקות והבקיאות ובעל פה ישר והפוך את כל המסכתות שלא לומדים אותם בזמן הלמודים הרגיל עכשיו כל אחד ואחד פנוי להקדיש את כל זמנו ומרצו להספיק את כל מה שלא הספיק בזמן הלמודים הרגיל ועל ידי זה יזכו כלם להיות כמו החזון איש והרב ש"ך ועולה על כולנו זה הגאון של הדור האחרון הרב הגאון רבי חיים קניבסקי זצוק"ל.

בברכת התורה ובאהבה רבה

אליעזר ברלנד

הצטרפה (בדבר חמרת האסור להחזיק בפלאפון הנקרא "שיומי")

כאנו כאן לאסור באסור חמור את הפלאפון "שיומי" שהוא מרף לחלוטין וכל מראות אסורות וכל מרעין בישין כלולין בו. וזה איסור דאורייתא מהחמורים ביותר להחזיק בפלאפון זה, או לרפוש אותו חס ושלום! וכל אברך או אברכית שפבר רכשו פלאפון זה מחובתם לשבר אותו ולהשמידו מיד בהרף עין! ועל ידי זה נזכה לגאולה השלמה ולגלוי משיח בן דויד ולבית מקדש של אש במהרה בימינו אמן נצח סלה ועד.

בברכת התורה ובאהבה רבה

אליעזר ברלנד

מכתב חזיק ללמוד לקוטי הלכות

חייב קדוש ועליון לגמור בכל שנה ושנה את לקוטי הלכות לכן כל אחד חייב ללמוד בכל יום ויום שעה שלמה לקוטי הלכות שזה בערך 5 דפים ליום ובזכות זה לכולם יהיו שדוכים ובנים זכרים ושפע פרנסה עד שיכלו שפתותיכם מלומר די די.

בברכת התורה ובאהבה רבה

אליעזר ברלנד

לרגל התחלת חלק יורה דעה בסדר הדף היומי בליקוטי הלכות, מפעל התורה יוצא במבצע מבחנים מידי שבוע נושאי מלגות פרטים נוספים בקו מפעל התורה – 0777551346

רבנו של עולם, וכה אותנו שפבתר של רחל ישאר לעולם בעולם האצילות ולא יפל לעולם הבריאה, ותשעת הספירות שנפלו מרחל מאצילות לבריאה תקימים בהרף עין = 435, כמו שכתוב "מקימי מעפר דל מאשפת ירים אכיון" (תהלים קמ, ז), ועל ידי זה נזכה להתגלות ה' אחד = 1 של משיח 358 בן 52 דויד = 24 = 435, במהרה בימינו אמן נצח סלה ועד.

שִׁיעוּרִים

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָד בְּמִלּוֹה מְלָכָה מוֹצְאֵי שַׁבַּת קֹדֶשׁ וְאַתְחַנֵּן בְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ פְּלֵא יוֹעֵץ

• פְּלֵא יוֹעֵץ - עֵרֶךְ זִיווּג •

והנה בענין הזיווג ידוע שהיא מצוה ממצוות דאורייתא דכתיב ועונתו לא יגרע לזאת יכיון האדם ויכלכל דבריו במשפט עפ"י התורה כמפורש בספרים ויחזור על הדינים כפעם ופעם ואשרי איש שיזהר שיהא עונתו משבת לשבת אחר חצות ... ועל כל פנים לא יגרה יצה"ד בעצמו ולא יתן לנשים חילו וידוע מ"ש הרמב"ם ז"ל שצ"ט מהנים מחמת רוב תשמיש ואחד בדרך ארץ.

ומאחר שאין אשה אלא לבנים וכל שלימות הולד במדות ותלוי בזמן הזיווג ובכונת הזיווג אי לזאת לו בכח ולו בחיל יגבר איש לקיים מצותו דבר בעתו ויתאמץ במצותו איש ואשתו לחשוב מחשבות טהורות זכות וברות ווד לא יקרב במחשבותם שום מחשבה זרה כי קרוב הוא להיות בעילתו בעילת זנות ונפש הם חובלים ובנים זרים ילדו רעים וחטאים וטפשים בנים משחיתים כל מום בם ומה יתאונן אדם חי כשיש לו תרבות רעה בתוך ביתו גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו וזו רעה חולה ואכזריותא גדולה יותר משחטי הילדים **ואם היו יודעים הבנים שהיא נוטא להם בניקים היו צועקים מרה עליו באמור למה כשרתנו ובעון חוללתנו וכי ישאו עונם אב ואם נוטלים חלק בראש כי הם אבות הטומאה ואין על בנים כל כך אשמה כי מאחר שהיסוד רעוע והשוורש רע והקליפה בנפש לוטה מה יעשה אותו הבן ולא יחטא כי נפש רשע אותה רע וצריך עמל וטורח ויגיעה רבה כולי האי ואולי יוכל להפוך טבעו ומזנו הרע.**

לא כן לקדושים המקיימים מצותם בקדושה ובטהרה כדת מה לעשות אוכלים פירות בעולם הזה שישמחו ביוצאי חלציהם בהיות פרי קודש הלולים אנשים חכמים ונבונים שלמים במדות ובדעות מלאים דעת ויראת ה' שאין שמהה לאיש בעולם גדול מזו והתנו מעדנים לנפשם לעולם הבא מה נדבר ואין הפה יכולה לדבר רעת האדם שאינו נזהר להתקדש בשעת תשמיש הרב טוב למי שהוא נזהר א' אנשים וא' נשים שיהא זרעם זרע קדש זרע אנשים.

הנה כי כן יזהר כל איש ויזהיר את אשתו ואת בניו ובנותיו ואת כל הסרים למשמעתו באזהרה גדולה וירדים כשופר קולו לפני חילו אל יבוש ואל יכלם מלדבר בדברים שבין איש לאשתו לכבוד אל וקדושתו ויצווח כי כרוכיא באמור חוסו על קונכם ועליכם ועל נפשות יוצאי חלציהם והזהרו מאד חזקו ואמצו להתקדש בשעת תשמיש והחי יתן אל לבו באותו פרק רצוני לקיים מצות בוראי דוקא ולא להנאתי רק כל מעשי לתקן הדברים בשורשן במקום עליון כי הדברים עתיקים אשרי ילוד אשה שזוכה לעשות לתקן דברים העומדים ברומו של עולם.

אז הילדים צריכים לצעק על ההורים, כל הילדים, על זה שהם (- הילדים) לא לומדים — זה האשמה של ההורים, כתוב בפלא יועץ אות ז': רק לצעק על ההורים! עד שההורים יעשו תשובה והילד יוכל ללמד, אם ההורים יעשו תשובה אז הילד יוכל להתפלל, יוכל לקום מקדם. הילד לא קם מקדם? בגלל ההורים! כי אם האבא לא קם מקדם — אז גם הילד לא קם

מקדם, הילד זה הקופי של האבא, זה השכפול, הוא שכפול של האבא |1|.

עבשיו נקרא [ב"פלא יועץ"] אות "זווג", שאדם לא יהיה לו יצר הרע. והרמב"ם אומר: שאסור להיות כמו תרנגולים. כי אתרנגול ותרנגולתא חרב טור מלכא², (טור מלכא זה פאן - החר ממול), אז זה על תרנגול ועל תרנגולתא, כי הם

היו כמו תרנגולים, אם אדם [מתנהג עם אשתו] כמו תרנגולים — אז כל הבנים יוצאים עקומים, כי הוא כמו תרנגול, הוא צריך את זה כל רגע, ועל ידי זה הוא הורס את הילדים שלו.

(המשך) דברי הפלא יועץ: תשעים ותשע [מתוך מאה] מתים מרב תשמיש. ואין אשה אלא לבנים, ולכן צריכים להיות — מספיק פעם בשנה, פעם בשנה

מראי מקומות והערות

¹ ולכן הרב'ה אומר: [-] בעולם הזה, כל אחד צריך להביא נחש עם שבע ראשים, בלי זה — אין פניסה. (יוסף אסולין, אתה תפקח על הפניסה, יוסף אסולין מתחייב שכל אחד חייב להביא נחש עם שבע ראשים, בלי זה אין פניסה, יוסף אסולין יעמד בפתח ויבדק, לא נחש עם שש ראשים ולא נחש עם שמונה ראשים, רק שבע ראשים. הנה. פלם קבלי על עצמם).

בהוצרת הנחש עם שבע ראשים מרמו לדברי הגמרא קדושין כט ע"ב
ת"ר הוא ללמוד ובנו ללמוד הוא קודם לבנו ר' יהודה אומר אם בנו זריו וממולח ותלמודו מתקיים בידו בנו קודמו כי הא דרב יעקב בריה דרב אחא בר יעקב שדריה אבוה לקמיה דאביי כי אתא חזייה דלא הוה מיחדדין שמעתייה א"ל אנא עדיפא מינך טוב את דאזיל אנא שמע אביי דקא הוה אתי הוה ההוא מוזיק בי רבנן דאביי דכי הוה עיילי בתרין אפי' ביממא הוה מיתוקי אמר להו לא ליתיב ליה אינש אושפיזא אפשר דמתרחיש ניסא על בת בהווא בי רבנן אידמי ליה כתנינא דשבעה רישוותיה כל כריעה דכרע נתר חד רישיה אמר להו למחר אי לא איתרחיש ניסא סכינתין.

אתרנגולא ואתרנגולתא חריב טור מלכא דהוה נהיגי כי הוה מפקי חתנא וכלתא מפקי קמייהו תרנגולא ותרנגולתא פלומר פרו ורכו כתרנגולים יומא חד הוה קא חלוי גונדא דרומאי שקלינהו מינייהו נפלו עלייהו מחונהו אתו אמרו ליה לקיסר מרדו בה יהודאי אתא עלייהו הוה בהו ההוא בר דרומא דהוה קפיין מילא וקטיל בהו שקליה קיסר לתאגיה ואותביה אארעא אמר רבוניה דעלמא כוליה אי ניקח לה לא תמסריה לההוא גברא לדידיה ולמלכותיה בידיה דחד גברא, אכשליה פומיה לבר דרומא ואמר "הלא אתה אלהים ונתתנו ולא תצא אלהים בצבאותינו" דוד נמי אמר הכי דוד אתמוהי קא מתמה על לבית הפסא אתא דרקונא שמטיה לכרפשיה ונח נפשיה אמר הואיל ואיתרחיש לי ניסא הא זימנא אישבקניהו שבקניהו ואזל אינדקור ואכלו ושנו ואדליקו שרגי עד דאתחזי בלינא דגושפנקא ברחוק מילא אמר מיחדא קא חדו בי יהודאי הדר אתא עלייהו אמר רבי אסי תלת מאה אלפי שליפי ספא עליו לטור מלכא וקטלו בה תלתא יומי ותלתא לילתא ובהה גיסא הלולי ונתגי ולא הוה ידעי הני בהני.

² גיטין נו, ע"א

היום, "כחש" הביא את כל המסמכים, שהאנגלים שאלו את בן גוריון אם לפוצץ את אושוויץ, הוא אמר: חס ושלום! אוי ואבוי לכם! מה, מתר לפוצץ מקום, מבנים, שמעתם שמפוצצים?! את שובו בנים מפוצצים, אבל ככה [- את אושוויץ] לא! חס ושלום! בשום אופן לא! אז הוא ומשה שרת ביחד אמרו להם שאסור להם לפוצץ את אושוויץ, [- את כל פסי הרפכות, תפוצצו את הפסים לכל הפחות, שרפו עשרים אלף איש ליום, שבששים יום זה מליון מאתיים אלף, זה... אז מליון מאתיים אלף זה כל יְהוּדוֹת הוֹנְגָרְיָה וְכָל יְהוּדוֹת רוֹמְנְיָה, בששים יום³]. זה אי אפשר להבין את זה בכלל, זה יותר מכל השואה, בששים יום עשו חרבן יותר גדול מכל השואה, והרוסים היו כבר בדרך, ולכן הם נכנסו לאושוויץ ב-27, מאושוויץ עד ברלין זה לקח חצי שנה⁴].

זה מספיק. ושום מחשבה זרה, אם אדם חושב בשביל התאווה — זה נקרא "בעילת זנות", זה כמו שהוא הולך עם אשה זרה, בעילת זנות. ונפש הם חובלים, ובנים זרים ילדו, רעים, חטאים, וטפשים. ככה כותב הרב ר' חצ'קל מפונוביז. קרוב הוא להיוות בעילתו בעילת זנות]. ויולדים בנים משחיתים כל מום בם — לא רוצים להתפלל, לא רוצים ללמד, מה הם אשמים? זה האבא אשם! זה הכל האבא אשם! רעה בתוך ביתו.

ומה יתאונן אדם חי גבר על חטאיו כי הוא גורם רעה לעצמו, וזה אכזריות ממש, אכזריות יותר גדולה מהנאצים.
[ואכזריות גדולה יותר מווחטי הילדים (שם)]

הנאצים לא היו בכלל אכזריים, היתה להם רשות מבן גוריון ורשות ממשלה שרת וגולדה מאיר, הם חתמו, זה הכל המסמכים נמצאים עוד

מראי מקומות והערות

³ עשרים כפול שלשים זה שש מאות [אלף] [עשרים אלף] כפול שלשים [יום] זה מליון מאתיים.
⁴ [זה הכל בגלל שובו בנים, לכן כלם לעזוב את שובו

³ (שובו בנים גם היו שם, אתה היית שם? אתה זוכר? אתה ראית את הכל, אתה מסרבת עדות במשפט קסטנר, שראית שם איך ששרפו מליון מאתיים יהודים בששים יום, כל יום עשרים אלף אז

אז [ומה יתאוונ אדם חי כשיש לו] **תְּרַבּוֹת רְעָה בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ** [גבר על חטאיו שהוא גורם רעה לעצמו], **אִז אָדָם הוּא אֲשֶׁם בְּכָל מַה שְׁקוֹרָה לִילָדִים שְׁלוֹ, כִּי הוּא נוֹתֵן דְּרוֹר לַתְּאוּהָ. חֲתָנָה זֶה לֹא דְרוֹר לַתְּאוּהָ, חֲתָנָה זֶה לְהִתְקַדֵּשׁ, לְהֵבִיא יְלָדִים לְעוֹלָם, הָאָדָם הוּא רַק תִּשְׁעֵ סְפִירוֹת וְהָאִשָּׁה זֶה הַסְפִירָה הַעֲשִׂירִית, וְהוּא צָרִיף לְרֵאוֹת לְהִיּוֹת שְׁלֵם בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת. בְּלִי אִשָּׁה שׁוֹם תְּפִלָּה לֹא עוֹלָה לְמַעַלָּה. הַחֲזוּזָה אָמַר לְמַגִּיד מְקַאֲנִיץ, שְׂאֲשֶׁתוֹ נִפְטְרָה בְּאֵלוֹל, הוּא אָמַר: שׁוֹם תְּפִלָּה**

[בימים נוראים] **לֹא עָלְתָה לְמַעַלָּה!** **אֲנִי רְאִיתִי אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת שְׁלֶךְ,** [של] **רֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹם כְּפוֹר וְסְפוֹת וְשִׁמְחַת תּוֹרָה הַקְּפוֹת, שׁוֹם הַקְּפָה לֹא עָלְתָה לְמַעַלָּה! כִּי אַתָּה לֹא רְצִיתָ לְהִתְחַתֵּן.**

אז **זֶה רְעָה חוֹלָה וְאַכְזָרִיּוֹת, זֶה שֶׁהָאָבָא הוֹלֵךְ אַחֲרֵי הַתְּאוּוֹת — זֶה הָאַכְזָרִיּוֹת הַכִּי גְדוֹלָה שְׂיִכּוֹלָה לְהִיּוֹת! אָדָם הוּא חוֹשֵׁב שְׂעַכְשִׁיו הַכֹּל מֵתָר, הוּא נוֹתֵן דְּרוֹר לַתְּאוּוֹת שְׁלוֹ, אֵינן אַכְזָרִיּוֹת יוֹתֵר גְּדוֹלָה מִזֹּאת! וְזֶה אַכְזָרִיּוֹת גְּדוֹלָה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר אַתָּה שׁוֹחֵט**

מוראי מקומות והערות

בְּנִים, מֵהַיּוֹם אֲנִי לֹא מְרַשֶּׁה לְאַף אֶחָד לְהַגִּיעַ, שְׂיִהְיֶה פֶה רִיק, אֵף אֶחָד לֹא מְגִיעַ, אַתָּה הֵייתָ בְּאוֹשְׁרִין, אֲנִי זֹכֵר שְׂהֵייתָ שָׂם, יֵשׁ לִי עֵדִים).

את הילד,

"בְּרֹכְךָ שְׁמִשְׁתִּיךְ" (ישעיהו נד, יב),

כְּדָכְד זֶה 48, שְׁנֵי

שְׁלִישׁ מֵע"ב [72 לחלק ל 3 = 24], אֹמֵר

הָאֲר"י: שְׁכַשְׁיֵהָ כָּל הָע"ב אֲז

יִהְיֶה הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה (עין בְּמֵאמֶר

בְּתַחֲלַת הַגְּלוּיִו), כָּל הָעֵבֹדָה שְׁיֵהְיֶה

אֶת כָּל הָע"ב, עֲכָשְׁיוּ זֶה רַק כְּדָכְד

שְׁמִשְׁתִּיךְ, כְּדָכְד — 24 וְ-24 זֶה

48, שְׁזָה 48, אָבֵל זֶה לֹא יִלֶךְ

כְּכָה.

זֶה רְעָה וְאֲכֹזְרִיּוֹת, לְשַׁחַט אֶת

הַיֶּלֶד זֶה פְּחוֹת עוֹלָה מִמֶּה

שְׁאֵתָהּ פּוֹגֵם בְּלֶדָה שְׁלוֹ, בְּהוֹלְדָה

שְׁלוֹ. אֵתָהּ מִבִּיא יְלָדִים חֲלוּנִים

יְלָדִים שְׂרוּצִים לְבְרוּחַ לְפָרוֹ,

וְלִגְנוּאֲטָמְלָה וְלִקְלוּמְבִיָּה

וְלוֹנְצָאוּלָה⁵. אֲז אִם הָאֲבָא פּוֹגֵם

בְּבְרִית, אֲז הַיֶּלְדִים טָסִים

לְוַנְצָאוּלָה, זֶה הַכֹּל הָאֲבָא אֲשֶׁם.

וּמָה יִתְאוּנֵן אָדָם חֵי שְׁהוּא מִבִּיא

אֶת הַתְּרֻבּוֹת רְעָה, וּמָה יִתְאוּנֵן

אָדָם חֵי גָבֵר עַל חֲטָאִיו, שְׁהוּא

גּוֹרֵם רְעָה לְעֵצְמוֹ, רְעָה חוֹלָה

וְאֲכֹזְרִיּוֹת מִמֶּשׁ, אָדָם לֹא מֵרַחֵם

עַל הַיֶּלְדִים שְׁלוֹ, אֲכֹזְרִיּוֹת מִמֶּשׁ,

זֶה הֵכִי אֲכֹזְרִי בְּעוֹלָם. זֶה

אֲכֹזְרִיּוֹת גְּדוּלָה יוֹתֵר מְשׁוּחֲטֵי

הַיֶּלְדִים. אִם אָדָם הָיָה שׁוֹחֵט אֶת

הַיֶּלֶד זֶה הָיָה פְּחוֹת עוֹלָה מֵאֲשֶׁר

אִם הוּא פּוֹגֵם בְּבְרִית, וְהוּא פּוֹגֵם

בְּבְרִית עִם אֲשֶׁתּוֹ, שְׁזָה הָעֵבֶרָה

הֵכִי גְדוּלָה שְׁבַעֲעוֹלָם, וְהוּא

מְדַרְדֵּר אוֹתָהּ.

וְאִם הָיוּ יוֹדְעִים הַבְּנִים שְׁהוּא

גְּרָמָא [לְהַם] בְּנֻזְקִים, הָיוּ

צוֹעֲקִים מְרָה [עֲלִיו בְּאִמְרו]: "לְמָה

עֲכַרְתָּנוּ? ! תִּרְאֶה מָה שְׁעַשִּׂיתָ לִי

אָבָא, אֲנִי לֹא יָכוֹל לְלַמֵּד, לֹא

יָכוֹל לְהַתְּפַלֵּל, לֹא יָכוֹל לְקוֹם

בְּבִקְרָה". אֲנִי קָם כָּל בִּקְרָה בְּאֶחָד,

כִּי אֲנִי צוֹעֵק "ה' אֶחָד". ה' אֶחָד

16]. אֲז אָדָם צָרִיךְ לְדַעַת שְׁכָל מָה

שְׁהוּא קָם מֵאֶחָד זֶה אֲשֶׁם אָבָא

שְׁלוֹ. וְאִם הָיוּ יוֹדְעִים הַבְּנִים

שְׁהוּא גְּרָמָא בְּנֻזְקִים, הָיוּ צוֹעֲקִים

מְרָה: "אָבָא אָבָא, לְמָה עֲכַרְתָּנוּ,

בְּעוֹן חוֹלְלָתָנוּ". וְאָב וְאִם

נוֹטְלִים חֵלֶק בְּרֵאשׁ, תֵּן בְּרֵאשׁ תֵּן

בְּרֵאשׁ, חֵלֶק בְּרֵאשׁ, כִּי הֵם אֲבוֹת

מֵרֵאשִׁית מִקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

⁶ (מִבְּקָשִׁים מֵהֵיחִים לֹא לְקוֹם לְפָנָי אֶחָד ... מֵהֵיחִים

שְׁכָל אֶחָד יִקְבֹּל עַל עֵצְמוֹ לְקוֹם בְּאֶחָד, אִם הוּא יָכוֹל

לְקוֹם בְּשְׁתֵּים זֶה יוֹתֵר טוֹב - כִּי זֶה שְׁנֵי לַחֲלוֹת

הַבְּרִית, מֵהֵיחִים, זֶה הַתְּקַנְנָה הַחֲדָשָׁה).

⁵ (הֵייתִי בְּוַנְצָאוּלָה, זֶה נְחִמְדֵּי דוֹקָא שָׁם ... אֲנִי מִצִּיעַ

לְכַלֵּם לִיסַע לְוַנְצָאוּלָה ... הַיּוֹם מוֹצָאֵי שַׁבָּת יֵשׁ כָּאֵן

עֶשֶׂר מְטוֹסִים לְוַנְצָאוּלָה, שְׂאָף אֶחָד לֹא יִשְׂאֵר

כָּאֵן!...)

הטמאה, האבא והאמא הם אבות
הטמאה, ואין על הבנים כל כך
אשמה — הבנים לא אשמים, כי
מאחר שהיסוד רעוע והקלפה
בנפש לוטה מה יעשה הבן ולא
יחטא, כי "נפש רשע אותה רע"
(משלי כא, י) — הוא רק נמשך אחרי
דברים רעים, אחרי מחשבות
רעות, אחרי פגמי ברית. כי
האבא לא עצר את התאוה שלו,
ונתן דרור לתאוה. ו

עבשיו צריכים עמל וטרח
ויגיעה רבה, ואולי
ואולי ואולי ואולי וכלי האי
ואולי יוכל להפך את טבעו ומזגו
הרע. זה זיווג — פלא יועץ לרב
אליעזר מפאפו.

**שעור שנמסר ליל
שלישי אוד ל"ד אב
פרשת עקב לאחר
מעריב**

תשעה באב זה יום הכפורים
שאז נמחלים כל
העוונות. לכן לא היו ימים טובים
לישראל כחמשה עשר באב
וכיום הכפורים שבהם בנות
ישראל יוצאות ומחוללות

בכרמים, זה שני ימי רקודים
שרוקדים משש בבקר ועד עשר
בלילה. ועוברת משטרה של
שובו בנים מבית לבית, מוציאה
את כלם מהבתים בכל הפח,
נותנים מלקות, נותנים עם אלות
של גומי על הראשים, כל בת
צריכה לצאת מהבית, אין
אפשרות להשאר בבית הם
צריכות לצאת לרקד ברחובות,
בין הכרמים.

כי הבנות זה עם מאוד משנה,
העם הכי משנה זה הנשים,
אי אפשר להבין בכלל מה שהם
רוצות, השטן מגיע אומר להם;
תשמעו משה לא מגיע, שש.
מביא להם שעון שוויצרי רולקס
- Rolex 'הכי משכלל, רולקס,
(תבוקש רולקס לבר מצוה - רולקס 2024), הוא
מראה להם שש, משה אמר
שהוא יגיע בשש, "וירא העם כי
בשש משה" (שמות ל"ב א') לבוא,
"בשש" אז אנשים אמרו מה יש
הוא יגיע בשתים עשרה וחצי,
לא נורא, אמרו לא! משה לא
מאחר, אם הוא לא מגיע, הוא
כבר לא יגיע. כי פעם לא היה
חלליות, אז אי אפשר להגיע
מהשמים לארץ, היום יש

וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל" (שְׁמוֹת כ"ד ט), כָּלֶם הוֹלְכִים הוֹלְכִים בְּרִגְלָה, פֶּעַם לֹא הָיָה חֲלָלִיּוֹת כְּמוֹ הַיּוֹם.

אֵיךְ עוֹלִים לְשָׁמַיִם? בְּרִגְלָה, הוֹלְכִים בְּרִגְלָה. יוֹצֵאת בַּת קוֹל: הַזְקֵנִים לְעֵמֶד. יוֹצֵאת בַּת קוֹל, בֵּין כֹּה וְכֹה לֹא הָיָה לָהֶם חֲלָלִיּוֹת, אִזּוֹ לְאֵן הֵם כְּבָר יִגִּיעוּ... טוֹב אַחֲרֵי זֶה יוֹצֵאת בַּת קוֹל שְׁנֵיָה – אַחֲרֵי הַזְקֵנִים: נָדָב וְאַבְיָהוּא לְעֵמֶד דּוֹם! לְעֵצֵר!, לְמָה לְעֵצֵר מָה עָשִׂינוּ מָה חֲטָאנוּ?, נָדָב וְאַבְיָהוּא לְעֵצֵר! אִזּוֹ מְתֵי כְּבָר יְמוֹתוֹ הַזְקֵנִים הָאֵלֶּה, אֵין לִי כַח לְזָקְנִים הָאֵלֶּה, כְּבָר זָקְנִים אֵין כַּח, רוֹצִים צְעִירִים, רוֹצִים רְפוּרְמָה, רוֹצִים אֲנָשִׁים צְעִירִים שִׁינְהִיגוּ אֶת הָעָם. "מְתֵי יְמוֹתוֹ", דָּתֵן וְאַבְיָרֵם לֹא אָמְרוּ כְּאֵלֶּה מְלִים, צְדִיקֵי עוֹלָם, הֵיִם נִבְקַע לָהֶם, וְהֵם אָמְרוּ רַק "הַשְׁתַּרְר" (בַּמִּדְבָּר ט"ז ג'). אֲבָל הֵם אָמְרוּ מִמֶּשׁ

חֲלָלִיּוֹת אֶפְשָׁר כְּבָר לְהִגִּיעַ, אֲבָל פֶּעַם לֹא הָיָה חֲלָלִיּוֹת, וּמֹשֶׁה בְּשָׁמַיִם.

וְזֶה פְּרוּשׁ מָה שְׁאוּמֵר הַעֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת: נָדָב וְאַבְיָהוּא אוֹמְרִים "מְתֵי כְּבָר יְמוֹתוֹ...". כְּאֵלֶּה רְשָׁעִים עוֹד לֹא רָאִיתִי בַחַיִּים שְׁלִי, יוֹתֵר מִדָּתֵן וְאַבְיָרֵם. דָּתֵן וְאַבְיָרֵם אָמְרוּ, לְמָה תִּשְׁתַּרְר, לְמָה אַתָּה מִשְׁתַּלֵּט לְמָה אַתָּה דִּיקֻטָּטוֹר? אֲנַחְנוּ רוֹצִים רְפוּרְמָה מִשְׁפָּטִית, רוֹצִים שִׁיְהִיָּה פֹה אֲנִרְכִּיָּה [7].

אֲבָל הַנָּשִׁים, אֲנִי לֹא יוֹדַע מֵאִיפֹה הֵם לְקַחוּ אֶת הַשְּׁכָל הַזֶּה. וְהַשְּׁטָן אָמַר לָהֶם שִׁשׁ הֵנָּה שְׁעוֹן 'רוֹלֵקס' 2024, שְׁעָה שִׁשׁ בְּצִהָרִים מִשָּׁה לֹא מִגִּיעַ. אִזּוֹ מָה אוֹמֵר הַעֲשֵׂרָה מְאֻמְרוֹת מָה אוֹמְרִים נָדָב וְאַבְיָהוּא? הֵם רוֹאִים שֶׁ... כְּתוּב "וַיִּלֶךְ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנָדָב וְאַבְיָהוּא

מֵרָאִי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

מָה שֶׁמְסַבֵּר לִי. צְדִיקִים גְּדוֹלִים צְדִיקֵי עוֹלָם... עֲכָשׁוּ הֵייתִי בְּהַפְגָּנָה, עֲכָשׁוּ הֵייתִי בְּהַפְגָּנָה, הַלְכְתִּי בְּהַפְגָּנָה אִתָּם, הֵם הִלְכוּ עִם דְּגָלִים אֲנִי הַלְכְתִּי עִם סִפֵּר תוֹרָה. וְעֲכָשׁוּ אֲנִי נוֹסַע לְבְּרִלִין לְאַחֹד הָאִירוֹפִי, שִׁיְחַלְקוּ לְכֹלֶם סִפְרֵי תוֹרָה. מִגִּיעִים מֵאֵה אֵלֶּה אֵישׁ, צְרִיכִים מֵאֵה אֵלֶּה סִפְרֵי תוֹרָה, לְחַלֵּק לְכֹלֶם סִפְרֵי תוֹרָה.

⁷ כִּי זֶה [מְחֻאֹת הַשְּׂמַאל], זֶה וְנִדְלִים זֶה טוֹרוֹרִיסְטִים, כָּל הַשְּׂמַאל זֶה טוֹרוֹרִיסְטִים, זֶה וְנִדְלִים - וְנִדְלִים זֶה אוֹכְלֵי אָדָם. הֵם פְּשוּט אוֹכְלֵי אָדָם, הֵם יָרוּ בְּאֵלְטֵלְנָה, יָרוּ בְּכָל. הֵם תִּפְסוּ אֶת הַשְּׁלֵטוֹן בְּכָל הַכַּחַת, וְעֲכָשׁוּ הֵם רוֹצִים לְהַשְׁתַּלֵּט פֹּה עַל הַכָּל, וְלֹא מְרִשִׁים לְאַף אַחַד [שִׁלָּא חוֹשֵׁב כְּמוֹתָם] לְהִיוֹת שׂוֹר, וְלְהִיוֹת רֹאשׁ מִמְשָׁלָה. הֵם אוֹמְרִים 'סְבִיר', מָה זֶה 'סְבִיר'?

הם אומרים ממש ימותו.

אוֹמֵר הַעֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת מָה פְּרוּשׁ יְמוֹתוֹ? מָה אַחֲרֵי שְׁעָלוֹ לְשָׁמַיִם כְּבָר יֵרְדוּ? מָה יֵשׁ לָהֶם סֵלֶם לְרֹדֵת? ! (אִיפֹה... יֵשׁ לָהֶם סֵלֶם יַעֲקֹב?! יִהְיֶה לָהֶם סֵלֶם יַעֲקֹב, יִהְיֶה אֶפְשָׁר לְרֹדֵת. נִסְעֵתִי לְבָאֵר שְׁבַע לְחַפֵּשׂ אֶת הַסֵּלֶם לֹא מִצְאֵתִי, אַחֲרַי זֶה נִסְעֵתִי לְבֵית א-ל, מִצְאֵתִי כַּמָּה שְׁבָרִים שֶׁל הַסֵּלֶם, מִצְאֵתִי, בְּבֵית א-ל מִצְאֵתִי, אֲבָל לֹא הִיָּה לִי מְקוֹם בְּאוֹטוֹ לְהֵשִׁים אֶת הַשְּׁבָרִים). אֲזַעַל כָּל פְּנִימִים, לְמֹשֶׁה לֹא הִיָּה אֶת הַסֵּלֶם שֶׁל יַעֲקֹב, אֲזַעַל אִיךָ הוּא יֵרֵד? אֲזַנְדָב וְאֲבִיָּהוּא אֲמָרוּ מָה אִם הוּא יִהְיֶה בְּשָׁמַיִם מָה הוּא יֵרֵד? מָה, אֲמָרוּ שְׂאֵהֲרֵן הוֹלֵךְ עִם מֹשֶׁה, מָה אֵהֲרֵן יֵרֵד? אִיפֹה הַסֵּלֶם? עוֹד לֹא מִצְאוּ אֶת הַסֵּלֶם! אֲזַעַל מִטּוֹחַ שְׁהֵם לֹא יֵרְדוּ, אֲזַנְחֲנוּ צְרִיכִים לְהַנְהִיג אֶת הָעָם.

הַעֲשֶׂה מְאֻמְרוֹת אוֹמֵר: חֵס וְשָׁלוֹם הֵם לֹא רָצוּ שְׁמֹשֶׁה יְמוֹת, הֵם לֹא רָצוּ שְׂאֵהֲרֵן יְמוֹת, חֵס וְשָׁלוֹם זֶה רַק שׁוּבוּ בָּנִים מְפָרְשִׁים כְּכֹה אֶת הַתּוֹרָה, הֵם רָצוּ הֵם אֲמָרוּ שְׂהִלְוֵאֵי יְמוֹתוֹ, אֲבָל זֶה לֹא נִכּוֹן! זֶה לֹא הִלְוֵאֵי יְמוֹתוֹ זֶה רַק שְׂרָאוּ שְׁמֹשֶׁה לֹא יוֹרֵד.

אֲבָל הַנְּשִׁימִים, ה' יִרְחֵם, אֲזַעַמְרוּ לֹא יִתְכַן, מֹשֶׁה יִגִּיעַ. מֹשֶׁה חָיֵב לְהִגִּיעַ - מֹשֶׁה... הוּא אוֹמֵר לָהֶם זֶה לֹא יִתְכַן, אִם הוּא לֹא מִגִּיעַ אֲזַעַל הוּא כְּבָר מֵת... אֲבָל זֶה לֹא יִכּוֹל לְהִיָּוֵת! אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם שְׁהוּא לֹא מֵת! צְדִיק לֹא מֵת! צְדִיק חַי וְקַיִם! מָה עֲשֶׂה הַשֵּׁטֶן? אוֹמֵרֵת הַגְּמֵרָא בְּשֶׁבֶת פ"ח עֲמוּד א', הִרְאָה לָהֶם אֶת הַמַּטָּה שְׁלוֹ, הִרְאָה לָהֶם לְוִיָּה, עִם גֵּרוֹת שְׁחוֹרִים, מְלֻאָכִים שְׁחוֹרִים, הִרְאָה לְוִיָּה בְּשָׁמַיִם. אִם הִיָּתִי שָׁם, הִיָּתִי מֵאֲמִין! אֲנִי אוֹמֵר לָכֶם אֶת הָאֲמִת, אֲנִי לֹא מִשְׁקֵר. הַנְּשִׁימִים אֲמָרוּ אֲנַחְנוּ לֹא מֵאֲמִינוֹת, נְשִׁימִים זֶה קִשָּׁה עֲרָף, אִשָּׁה זֶה כְּמוֹ סֶרְגֵּל, הִיא לֹא מְבִינָה כְּלוּם! מְרָאִים לָהּ שְׁמֹשֶׁה מֵת, מְרָאִים לָךְ אֶת הַמַּטָּה שֶׁל מֹשֶׁה. מְרָאִים לָךְ הַלְוִיָּה שֶׁל מֹשֶׁה, גֵּרוֹת שְׁחוֹרִים שְׂהִדְלִיקוּ לְמֹשֶׁה. הֵם לֹא מֵאֲמִינוֹת, מֵתָעֵקְשׁוֹת, לֹא מֵאֲמִינוֹת. לֹא יוֹדֵעַ מֵאִיפֹה יֵשׁ לָהֶם כְּזוֹ קִשְׁיוֹת עֲרָף לֹא לְהֵאֲמִין שְׁמֹשֶׁה מֵת. הֵם לֹא מְסַכְּמִימוֹת לְהֵאֲמִין, הֵם לֹא מְסַכְּמִימוֹת. כְּמָה... נִסִּיתִי לְשַׁכְנֵעַ אוֹתָם לֹא הִצְלַחְתִּי, אֲנִי כְּבָר הֵאֲמַנְתִּי, אֲנִי כְּבָר אֲמַרְתִּי בְּטַח

אֲנַחְנוּ תַּפְקִידִים... שִׁיחָה דְמוֹקְרַטְיָה⁸ |.

אֲנַחְנוּ צְרִיכִים אֶת קֶרֶחַ, אֲנַחְנוּ צְרִיכִים אֶת דָּתָן וְאַבְיָרִים, צְרִיכִים כְּאֵלֶּה אֲנָשִׁים אֲנַחְנוּ צְרִיכִים, מָה פִּתְאֹם מִשֶּׁה הַשְׁתַּלֵּט עָלֵינוּ? ! גְּמַרְנוּ הוּא הָיָה מְלֶךְ שָׁנָה, עֵבֶר שָׁנָה שִׁיעֶשֶׂה בְּחִירוֹת! וְהָיָה בְּחִירוֹת חֲדָשׁוֹת וְנִבְחַר מְנַהֲיָגִים חֲדָשִׁים. נִבְחַר אֶת קֶרֶחַ, נִבְחַר אֶת דָּתָן וְאַבְיָרִים, אֶהְרֵן הַכֹּהֵן נִרְאָה, נִדוֹן עַל זֶה נִתְיַעַץ עִם בֵּית הַמִּשְׁפָּט, עִם הַפְּרָקְלִיטוֹת. אִם הוּא בְּכָלֵל רָאוּי, הוּא עֹשֶׂה בְּכָלֵל עֲגָל, מָה הוּא יְכוֹל לְהִיּוֹת... אִיךָ הוּא נִהְיָה כֹּהֵן גָּדוֹל? ! אֲנִי לֹא מִבִּין אֶת זֶה! לְמָה כִּי הוּא אָח שֶׁל מֹשֶׁה רִבִּינוּ, הוּא נִהְיָה כֹּהֵן גָּדוֹל? מָה הַפְּרוֹטְקָצִיּוֹת הָאֵלֶּה? הוּא עֹשֶׂה עֲגָל שִׁישָׁב בְּצַד בְּשֶׁקֶט. הִנֵּה בְּיוֹם שְׁנִי [לְמַלּוּאִים] הוּא כֹּכָב לֹא הוֹפִיעַ, יוֹם רְאוּשׁוֹן – א' בְּנִיּוֹן הוּא הוֹפִיעַ, שְׁנִי הוּא יָשָׁב בְּצַד נְעִלָם. הוּא לֹא יְכוֹל לְשַׁרֵף אֶת הַפָּרָה, אִי אֶפְשָׁר שִׁישְׁרֵף פָּרָה.

הוּא מֵת. אֲבָל רוֹאִים אֶת הַמְטָה שְׁלוֹ, אִיךָ...? לֹא, לֹא מְאֲמִינוֹת, מִשֶּׁה חַי וְקַיִם, הַצְדִּיק חַי וְקַיִם! הַצְדִּיק חַי וְקַיִם! לְכֵן הֵם קִבְּלוּ שְׁנֵי יָמִים בְּשָׁנָה שֶׁהֵם רַק יוֹצְאוֹת בְּרַקוּדִים, רַק בְּמַחֲלוֹת רַק בְּרַקוּדִים, וּבְזָכוֹת זֶה נִזְכָּה לְגַאֲלָה הַשְּׁלָמָה בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן!.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לַיַּל שְׁלוֹשִׁי אוֹר לִי"ד אֵב פְּרִשֶׁת עֶקֶב לְאַחַר מַעֲרִיב

אִז נִדָּב וְאַבְיָהוּא אָמְרוּ, נִדָּב וְאַבְיָהוּא אָמְרוּ מְתֵי יָמוֹתוֹ שְׁנֵי זְקָנִים אֵלֶּה, שְׁיָמוֹתוֹ הַזְּקָנִים הָאֵלֶּה, אֵינן לָהֶם כַּח מַסְפִּנִים, כְּכֹר לֹא הָיָה לָהֶם כַּח לְזָקָנִים הָאֵלֶּה שְׁכָל הַיּוֹם רַק מְדַבְּרִים דְּבָרֵי תוֹרָה וְלֹא מְרַשִּׁים לְדַבֵּר דְּבָרִים בְּטָלִים, מְתֵי כְּכֹר יָמוֹתוֹ... אֲבָל דָּתָן וְאַבְיָרִים הָיוּ צְדִיקִים הֵם לֹא אָמְרוּ כְּאֵלֶּה מְלִים, הֵם אָמְרוּ לְמָה תִּשְׁתַּרַר עָלֵינוּ... רוֹצִים גַּם

❁ מֵרֵאשִׁית מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת ❁

מָה, מִי צְרִיךְ אֶת בִּיבִי...?

⁸ (הֵם הָיוּ נֶגֶד הַרְפוּרְמָה הַמִּשְׁפָּטִית הֵם לֹא רָצוּ שִׁיחָה. כִּי עֲכָשׁוּ בִיבִי הוּא רוֹצֵה לְהִיּוֹת דִּיקְטַטוּר

מִסְבִּיר: חֵס וְשָׁלוֹם הֵם לֹא אָמְרוּ
כְּאֵלֶּה מַלְאִים, זֶה הַמְצָאָה שֶׁל
שׁוֹבֵי בָּנִים, זֶה הֵם לֹא אָמְרוּ
כְּאֵלֶּה מַלְאִים, הֵם - כְּתוּב: "וַיַּעַל
מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנָדָב וַאֲבִיהוּא
וַשְׁבַּעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל" בְּפִרְשַׁת
מִשְׁפָּטִים (שְׁמוֹת) פָּרָק כ"ד (ט'),
כְּתוּב שֶׁה' קָרָא לְמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
נָדָב וַאֲבִיהוּא וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, יֵצְאָה
בֵּת קוֹל וְאַמְרָה זִקְנִים עַד כָּאן,
נָדָב וַאֲבִיהוּא עַד כָּאן, לְעַמֵּד!
הֵם רָאוּ שֶׁמֹּשֶׁה וְאַהֲרֹן הוֹלְכִים
לְהָר סִינַי, הִלְכוּ לְהָר סִינַי, דָּבָר
רֵאשׁוֹן לְנִסְעַ לְהָר סִינַי. אָמְרוּ אִם
הֵם כְּבָר עוֹלִים לְהָר סִינַי, הֵם לֹא
יָרְדוּ, הֵם לֹא יָרְדוּ, מִהַשְּׁמַיִם לֹא
יֵרְדוּם.

אָפְלוּ רַבֵּינוּ כּוֹתֵב בְּתַק"ע
שֶׁהוּא הָיָה בְּשָׁמַיִם הוּא
רָאָה אֶת הַכֶּסֶף מִהַשְּׁדוּכִים, הוּא
הִחְלִיט שֶׁהוּא לֹא יֵרֵד יוֹתֵר, הוּא
לֹא יֵרֵד. בְּסוֹף הוּא רָחַם עָלֵינוּ,
מָצָא אֵיזָה סֵלֶם, אוֹלֵי זֶה הַסֵּלֶם
שֶׁל יַעֲקֹב, הִצְלִיחַ לְרַדֵּת, אוֹלֵי
חֲלָלִית, לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ הִרְבֵּיהַ
הַגִּיעַ, יָרַד מִהַשְּׁמַיִם, מִרְחָק שֶׁל
מִלְּאֲרָדִים שְׁנוֹת אוֹר, אָבֵל הוּא
עָשָׂה אֶת זֶה בְּשִׁנְיָה אַחַת. לֹא
צְרִיכִים טִיִּסִים יֵשׁ תַּקוּן הַכְּלָלִי,

אָדָם עָשָׂה עֲגָל, שׁוֹרֵף פָּרָה?!
חוּץ מִזֶּה הוּא יִשְׂרָף, מָה מִסְפִּיק
נִשְׂרָפוּ לוֹ שְׁנֵי בָּנִים.

כְּמוֹ לוֹט, הָאִשָּׁה שֶׁלוֹ הִיא
צְדָקָה לְמַעֲשֵׂה, נִשְׂרָפָה
לָהּ בֵּת אַחַת, בֵּת אַחַת מִרְחוּ
אוֹתָהּ בְּדָבָשׁ. מָה לוֹט רוֹצֵה? מָה
הוּא מִזְמִין עוֹד פַּעַם אוֹרְחִים?
לֹא הִסְפִּיק לָךְ?! כְּבָר שְׁתֵּי בָנוֹת
שִׂרְפוּ לָךְ כְּבָר, מָה אַתָּה רוֹצֵה
שִׂישְׂרָפוּ לָךְ אֶת כָּל הַבָּנוֹת?! כָּל
הַבֵּית?! אִשָּׁה צְדִיקָה, צְדָקָה. אֲנִי
אִמְרָתִי לְלוֹט תִּשְׁמַע בְּקוֹל
אִשְׁתְּךָ, תִּשְׁמַע. הוּא לֹא שָׁמַע
בְּקוֹלִי, מָה יֵצֵא בְּסוֹף? הֲתִהְפֹּכֶה
כָּל הָעִיר... הֲתִהְפֹּכֶה כָּל הָעִיר...
מָה אֲנִי אִמְרָתִי לוֹ תִשְׁמַע יֵשׁ לָךְ
אִשָּׁה טוֹב צְדִיקָה, נִשְׂרָפוּ לָךְ כְּבָר
שְׁתֵּי בָנוֹת, מִסְפִּיק! הֵם הָיוּ
תְּלִמִּידוֹת שֶׁל אַבְרָהָם אַבִּינוּ, אוֹ
הֵם נִשְׂרָפוּ, הֵם אָמְרוּ אֲנַחְנוּ
מִכְּנִיסוֹת אוֹרְחִים, לֹא אִכַּפֵּת לָנוּ
כְּלוּם! תִּשְׂרָפוּ אוֹתָנוּ, שִׁמְרָחוּ
אוֹתָנוּ בְּדָבָשׁ, לֹא אִכַּפֵּת לָנוּ!

אָבֵל הָיָה נָדָב וַאֲבִיהוּא כְּאֵלֶּה
צְדִיקִים, מֹשֶׁה אוֹמֵר יוֹתֵר
גְּדוֹלִים מִמֶּנִּי וּמִמֶּךָ, יוֹתֵר גְּדוֹלִים
אִז הֵם יִגִּידוּ מְתֵי כְּבָר יְמוֹתוֹ?
אוֹמֵר הַעֲשֵׂרָה מֵאִמְרוֹת, הוּא

בתוך האסון הגדול, בתוך ה'ברוך', כי אנשים לא היו צריכים בכלל למות [לפני חטא עץ הדעת], כי בעז חי ארבע מאות שנה, ו-[חי 900 שנה, לא צריכים למות בכלל זה טעות שמתים כי בצ'ילי יש קנס מי שמת המשפחה מקבלת קנס למה לא טיפלו בסבא למה לא שמרו עליו.

אז ה' אמר לאדם הראשון מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל, אז אדם הראשון אמר את זה לאשתו, הוא [הוסיף ו] אמר ולא תגעו בו, תזהרי לא לגעת בכלל, לא להתקרב, אל תתקרבי לעץ, כמו [שאומרים ל]נזיר סחור סחור, תלך מחוץ לגפן סחור סחור תלך מכרמא, שאסור לנזיר בכלל להתקרב לגפן, לא תאכל מענבים ועד זג וגם חרצן אסור לאכול בכלל, אסור להתקרב.

אז ותאמר האשה אל הנחש, כי אסור בכלל לדבר עם הנחש,

אומרים תקון הפללי, זה אפשר לעבר מיליון שנות אור בשניה.

אז אומר - מה זה [מתי ימותו ימנים אלה, מסביר] - העשרה מאמרות: שנדב ואביהוא התכוננו שאחרי שמשה כבר בשמים, עלה לקבל תורה הוא ודאי לא ירד, אז מי שיף שינהיג את הדור? אנחנו. אז בוא כבר נתכונן מעכשו...

שיעור יום שני יג אב תשפ"ג לחבורת אפויים בליבו

עכשיו אנחנו בעשרת הדברות, אחרי תשעה באב, אבל קרה תקלה כי אדם הראשון ה' אמר לו: "ויצו ה' אלהים על-האדם לאמר מכל עץ-הגן אכל תאכל: (י) ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות" (בראשית ב טז-יז), אז חוה אמרה כן אסור לגעת, בזה שהיא הוסיפה מילה אז קרה כל ה'ברוך', 5,783 שנה אנחנו

מראי מקומות והערות

אמר אלהים לֵאמֹר תֹאכְלוּ מִכָּל־עֵץ הַגֵּן וְאֶל־תֹּאכְלוּ מִפְּרֵי עֵץ הַדַּעַת כִּי יוֹם אֲכַלְתֶּם מִפְּרֵי הָעֵץ הַזֶּה וּמָוֶת אֲמָרְתֶּם: (ד) וַיֹּאמֶר הַנְּחָשׁ אֶל־הָאִשָּׁה לֵאמֹר מוֹת לֹא־יָמוּת: (ה)

⁹ בראשית פרק ג
(ב) ותאמר האשה אליה הנחש מפרי עץ הגן נאכל: (ג) ומפרי העץ אשר בתוך הגן

כתוב בפרקי דר' אליעזר¹⁰ שכולם ברחו, ראו את הנחש כולם ברחו אבל האשה לא ברחה, תברחי! הוא יתחיל לדבר איתך את תפלי בפח, הוא היה ערום (- חכס) הוא ידע איך להתחיל לדבר. "וְהִנָּחֵשׁ הָיָה עָרוֹם מִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל-הָאִשָּׁה אַף כִּי-אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הַגֶּן" (בראשית ג, א) [וכך הנחש התחיל לדבר עמה בחכמה, ששאל את חוה:] "נכון שה' אמר לא תאכלו, אסור לאכול [מכל עץ]", היא אמרה חס ושלום [שודאי שהתיר לאכול מכל עץ לבד מעץ הדעת], מה אתה אומר שאסור לאכול, אלוקים

הוא טוב, הוא רחום, הוא חנון, למה אסור לאכול, למה ככה אתה אומר. היא התחילה להוכיח אותו, להסביר לו יפה לדבר איתו בנועם, דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום.

[הנחש אמר:] "אף כי אמר אלוקים לא תאכלו מכל עץ הגן", נכון שהוא אמר לא תאכלו, היא אמרה חס ושלום מה זה מותר לאכול בטח "וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל-הַנָּחֵשׁ מִפְּרִי עֵץ-הַגֶּן נֹאכַל", מותר לאכול, למה אסור, אבל בתוך הגן יש איזה עץ אחד, "וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ-הַגֶּן אָמַר אֱלֹהִים לֹא

מוראי מקומות והערות

¹⁰ פרקי דרבי אליעזר פרק ג

דן נחש דין בינו לבין עצמו ואמר אם אני אומר לאדם, יודע אני שאינו שומע לי, שהאיש קשה לעולם להוציאו מדעתו. אלא הרניני אומר לאשה שדעתה קלה עליה שאני יודע שהיא שומעת לי, שהנשים נשמעות לכל הבריות, שנאמר [משלי ט, יג] פתייתו ובל ידעה מה. הלך הנחש ואמר לאשה אמת שאף אתם מצויים על פרות האילן הזה, אמרה לו הן, שנאמר [בראשית ג, ג] ומפרי העץ אשר בתוך הגן, מתוך דבריה מצא פתח להכנס בו, אמר לה אין צווי זה אלא עין רעה, שבשעשה שאתם אוכלין ממנו תהיו כאלהים. מה הוא עושה, בורא עולמות ומחריב עולמות, כך אתם יכולין לברוא עולמות ולהחריב עולמות. מה הוא ממית ומחיה אף אתם יכולין להמית ולהחיות, שנאמר כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו

ונפקחו עיניכם [שם ה]. הלך הנחש ונגע באילן, צוח ואמר רשע אל תגע בי, שנאמר [תהלים לו, יב ג] אל תבואני רגל גאווה וגו' שם נפלו פעלי און. הלך הנחש ואמר לאשה הרניני נעמתי באילן ולא מתי, אף את געי בו ולא תמותי. הלכה האשה ונגעה באילן וראתה מלאך המות שבא כנגדה, אמרה אוילי עכשו אני מתה, והקדוש ברוך הוא עושה לו אישה אחרת ונותנה לאדם, אלא הרניני גורמת לו שייאכל עמי, אם נמות שנינו נמות, ואם נחיה שנינו נחיה. ולקחה ואכלה מפרות האילן, ונתנה מפרותיו גם לבעלה שייאכל עמה, שנאמר [בראשית ג, ו] ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה. כיון שאכל אדם מפרות האילן, ראה את עצמו ערם ונתפקחו עיניו וקהו שניו, אמר לה מה הוא זה שהאכלתי שנתפקחו עיני וקהו שני, על דעתי כשם שקהו שני כף וקהו שני כל הדורות.

על העץ עם כל הגוף, אבל הוא אמר לה: לא, אני רק התכוונתי להראות לך שלא מתים, וזה לא נכון מה שאמרו לך, עובדים עלייך משקרים אותך תראי אין מיתה בנגיעה אין מיתה באכילה. "וַיֹּאמֶר הַנְּחֹשׁ אֶל-הָאִשָּׁה לֹא-מוֹת תִּמָּתוּן".

ה' אמר הפעם [במתן תורה] אני יעשה הפוך, טוב, אני אקרא לנשים¹¹, יום קודם לפני מתן

תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן-תמתו"ן לא תגעו, [וכאן והוסיפה שה' אמר שגם לא יגעו בעץ הדעת, ואם יגעו ימותו באותו יום, אף שה' אמר רק לא לאכול ממנו הנחש] נתן לה דחיפה, בעיטה, קוראים לזה זפטה כזאת, הפיל אותה על העץ, אמר: את רואה, לא קרה שום דבר, סתם את מדברת שטויות, לא קרה לך כלום, הנה דחפה עד שנגעה בו, נתן לה כזה דחיפה כזו זפטה, מסכנה, נפלה

מראי מקומות והערות

ישראל, אלו האנשים, א"ל אמור להם דקדוקי דברים שהם יכולין לשמוע, ד"א למה לנשים תחלה שהן מזדרזות במצות, ד"א כדי שיהו מנהיגות את בניהן לתורה, א"ר תחליפא דקיסרין אמור הקדוש ברוך הוא כשבראתי את העולם לא צייתי אלא לאדם הראשון ואחר כך נצטיית חוה ועברה וקלקלה את העולם עכשיו

¹¹ שמות רבה יתרו כח, ב ויקרא אליו ה' מן ההר לאמר, בזכות ההר ואין ההר אלא אבות שנאמר (מיכה ו) שמעו הרים את ריב ה', ומשה עלה אל האלהים, עלה בענן וירד בענן וזכות אבות עולה ויורדת עמו, כה תאמר לבית יעקב, אלו הנשים, א"ל אמור להם ראשי דברים שהם יכולות לשמוע, ותגיד לבני

טובים לישראל, מחר בלילה אנחנו כבר (בט"ו באב) היום זה ליל י"ד מחר בלילה זה כבר ליל ט"ו לא היו ימים טובים לישראל כיום הכיפורים וכחמשה עשר באב, מילא חמשה עשר באב שירקדו יוצאים בריקודים, מה כולם נהיו שובו בניס פתאום רק רוקדים ורקדים, שובו בניס רק רוקדים כל היום וכל הלילה, אז מילא רוקדים, טוב, אני לא מתערב לא אכפת לי אני החלטתי שאני לא מתערב הפעם אני לא אומר דעות, אני לא... רצינו לעשות עצרת מחאה, מה זה בנות רוקדות ברחובות, זה פריצות, זה לא צנוע אני לא יודע מי עשה את התקנה הזאת אבל לא היו ימים טובים לישראל כחמשה עשר באב וכיום הכיפורים יוצאים כולם במחולות, טוב אז חמשה עשר באב זה כבר יעבור, נעביר את זה.

אבל מה עם יום כיפור, איפה יום כיפור, [הרי] צריכים לבכות ביום כיפור, צריכים

תורה עכשיו זה עשרת הדברות, אחרי תשעה באב זה עשרת הדברות, עכשיו אני אקרא לכל הנשים מקודם, ואני אגיד להם אנוכי ה' אלוקיך, ישמעו את עשרת הדברות לפני מתן תורה.

בל דבר צריכים להגיד כן, אנוכי ה' אלוקיך, כן, לא יהיה לך אלוהים, כן, לא תרצח, כן, לפי ר' עקיבא אמרו לא לפי ר' ישמעאל אמרו כן, לא תרצח, כן, לא נרצח, לא תגנוב, כן, כלומר בסדר לא נגנוב. ור' עקיבא אומר שהם אמרו לא ואחרי זה לא תחמוד ואחרי זה לא תענה ברעך עד שקר אז אמרו כן או לא מחלוקת ר' עקיבא ור' ישמעאל. על כל פנים ה' קרא לנשים קודם, אחרי זה לא תחמוד בית רעך אשת רעך אסור לחמוד לא בית רעך ולא אשת רעך אז ה' קרא לנשים מקודם והן היו צריכות להגיד על כל דבר כן, או כן או לא לפי ר' עקיבא ור' ישמעאל.

לבן מיד אחרי תשעה באב שזה כמו יום כיפור מתכפרים כל העוונות כי לא היו ימים

מוראי מקומות והערות

התורה לכך נאמר כה תאמר לבית יעקב:

אם איני קורא לנשים הן מבטלות את

אז זה היה רק בזמן שמעון הצדיק (- שהשעיר היה נעשה כך, והיה לוקח את עוונות כולם), אחרי זה [שכבר לא היו כהנים גדולים צדיקים] הוא היה נתפס בזיזים ומטפס בחזרה, [לרמוז שלא הייתה כפרה כראוי]. "בא וישב לו תחת הסוכה האחרונה עד שתחשך" - העיקר זה תחת הסוכה, כולם כבר להתחיל להכין סוכות מהיום, סוכה אחרונה, עוד 45 יום זה כבר יום כיפור "מאימתי מטמא בגדים משיצא חומת ירושלם רבי שמעון אומר משעת דחייתו לצוק:".

"[דף] לד עמוד ב] גמ' בראשונה היו קושרין אותו בחלונותיהן" - כל אשה שהיה לה צעיף אדום, סוודר אדום, מטפחת אדומה, חגורה אדומה, היא הייתה תולה את זה (בהמשך השיעור חוזר לבאר עניין זה).

תיבף אנחנו נגיע לאבני כדכד, אז יש 12 קליפות לכך יש 12 שבטים 12 אבני החושן להוריד את ה12 קליפות שיוכל ללמוד, עכשיו בין הזמנים צריך ללמוד פי 2, החזון איש אמר

לבקש סליחה ומחילה על העוונות, יש חמש 'שמונה עשרה', מה הפירוש רוקדים מה זה רוקדים מי עשה את התקנה הזאת אני לא מבין את זה, לא יכול להבין את זה בשום אופן דבר כזה, זה נגד השכל, שביום כיפור ירקדו? [הרי] בבית שני עוד רקדו, ושיבנה הבית השלישי ירקדו עוד פעם, אז איך זה יתכן שרוקדים ביום כיפור, יום כיפור זה קודש קודשים - יום כיפור צריכים לעמוד באימה וביראה בפחד, מה זה ריקודים? אני לא מבין מי עשה את הדבר הזה, מי המציא את הדבר הזה, אני לא קולט.

אבל מה כתוב בירושלמי יומא? הוא אומר שהם היו עושים כל בית ראשון ובית שני גם, יש ירושלמי יומא דף ל"ד עמוד ב', פה זה דף מ' עמוד ב' הלכה ה' (תלמוד ירושלמי יומא פרק ו הלכה ה) "מתני': ומה היה עושה, חלק לשון של זהורית, חציו קשר בסלע וחציו קשר בין קרניו, ודוחפו לאחוריו מתגלגל ויורד, לא היה מגיע למחצית ההר עד שהוא נעשה איברים איברים" -

איזה פרחח יצא ממנו, גם שידוך הוא לא יקבל, אפילו יתנו לו שידוך אז יתגרשו אחרי שבוע, כי האשה תראה שהוא לא לומד, הוא לא עושה כלום היא תתגרש אחרי שבוע, כבר היו גירושין מיד אחרי השבע ברכות, האשה ראתה שהוא לא לומד, חזרה לבית הוריה, אני רואה שהוא לא לומד הוא גם לא ילמד, הוא לא מסוגל ללמוד, היא לא רוצה כזה בעל, בשביל מה היא [טורחת], בסך הכל האשה צריכה לשרת להכין אוכל להכין צייפסים שקשוקה, היא צריכה להכין משהו טעים שהוא יוכל ללמוד תורה, עכשיו הילדים באים מהחיידרים מהשיבות אז האשה צריכה להכין אוכל טעים שיוכלו לשבת וללמוד [כלומר ואם היא רואה שבעלה אינו לומד אין לה טעם לשרת אותו והיא מתגרשת].

שבבין הזמנים לומדים פי 2, כי אין משגיח על הראש, ככה -) (באמצע הזמן) אדם היה ער בלילה אז ביום המשגיח צועק עליו מה היית ער בלילה? למה היית ער בלילה? הייתי שובו בניסנסעתי למירון נסעתי לאומן, המשגיח נותן לו צעקות, תראה נרדמת, [הנסיעה] בסדר [אבל] אתה נרדם על הגמרא, אתה לא יכול ללמוד, אתה תהיה עם הארץ, אצלנו בחיפה היו אומרים תהיה סבל בנמל באשדוד, אולי סבל במקום אחר, תהיה סבל בנמל, מה יצא ממך בסוף.

הניץ זה חמשה לשש, אז מחמשה לשש צריך ללמוד עד תשע בלילה זה 15 שעות אחרי זה יש לישון עוד 8 שעות, עם התפילה ועם הכל זה יוצא בדיוק 60 ריבוא אותיות [שאמר באותו יום], אדם כל יום אומר 60 ריבוא אותיות, כי החפץ חיים

אדם צריך לדעת אם הוא לא ילמד תורה יצא ממנו

600 אלף מלאכים, מכל אות בוראים מלאך.

יש מחלוקת בין יוסף והאחים, זה מחלוקת של מלאכים, עכשיו נקרא את ההפטרה בשבוע הבא (- פרשת ראה), נקרא את ההפטרה של 'אבני כדכד', צריכים להביא אבני כדכד, להשיג מאיזה מקום, לראות אם אפשר להשיג, (אולי בבורסה אולי ברמת גן נוכל להשיג, אולי אצל ברוך שגיא) צריכים להביא כאן אבני כדכד שיראו מה זה אבני כדכד, זה מחלוקת בגמרא בבא בתרא¹², יש מלאך מיכאל מלאך גבריאל, [ויש אומרים שזה מחלוקת של] יהודה וחזקיה [בני ר' חייא].

דבר ראשון זה לנסוע לטבריה ליהודה וחזקיה [הקבורים עם אביהם בציון ר' חייא], זה לפני הכל,

עשה חשבון [שבדקה אדם אומר] 200 [מילים] 2001 כפול 4 [אותיות בממוצע שיש במילה] זה 800 [אותיות בדקה], 800 כפול 60 [דקות בשעה] זה 48,000, אז עשר שעות [שמדבר דבורי תורה ותפילה] זה 480,000, ועוד שעתיים וחצי זה עוד 120,000 [יחד זה 600,000 אותיות], אז אדם מתחיל ללמוד נגיד בשמונה, בשמונה וחצי בערב [אחר 12 וחצי שעות שלמד] מתחילים כבר ברכו [של מעריב], הוא הספיק בדיוק ללמוד 12 וחצי שעות, יש לו 60 ריבוא אותיות [ומחיה ומעורר את כל נשמות ישראל ובורא מלאכים במספר הזה], וזה ה'שלוש עליכם' שהוא אומר [בליל שבת], אם אדם לא אמר 'שלוש עליכם' המלאכים [שברא באותו שבוע] הולכים [ולא שומרים עליו, כי] המלאכים מחכים [שיגיד 'שלוש עליכם'], כל יום זה 60 ריבוא, ששה ימים זה 3 מיליון

מראי מקומות והערות

דציצלא לא משכחינו כולי האי משכחינו לימים הפליגה ספינתו בים חזא מלאכי השרת דיתבי וקא מינסרי אבנים טובות ומרגליות שהם ל' על ל' וחוקק בהן עשר ברום עשרים אמר להו הני למאן אמרו ליה שעתיד הקב"ה להעמידן בשערי ירושלים אתא לקמיה דרבי יוחנן אמר ליה דרוש רבי לך נאה לדרוש כאשר אמרת כן ראיתי אמר לו ריקא אלמלא (לא) ראית לא האמנת מלגלג על דברי חכמים אתה נתן עיניו בו ונעשה גל של עצמות:

¹² בבא בתרא עה, א ושמתי כדכד שמשותף א"ר שמואל בר נחמני פליגי תרי מלאכי ברקיעא גבריאל ומיכאל ואמרי לה תרי אמוראי במערבא ומאן אינון יהודה וחזקיה בני רבי חייא חד אמר שוהם וחד אמר ישפה אמר להו הקב"ה להוי כדן וכדן ושערין לאבני אקדח כי הא דיתיב רבי יוחנן וקא דריש עתיד הקב"ה להביא אבנים טובות ומרגליות שהם שלשים על שלשים וחוקק בהן עשר על עשרים ומעמידן בשערי ירושלים גלגל עליו אותו תלמיד השתא כביעתא

עכשיו בין הזמנים אפשר לנסוע כל שבוע ליהודה וחזקיה ר' חייא, אפשר להחיות מתים, הם יכלו להחיות מתים¹³, אז אליהו הנביא קיבל 60 מכות אש, למה הוא עשה ככה [שגילה שהם יכולים להחיות מתים], למה הוא מתערב, אליהו הנביא למה הוא מתערב בכל דבר, כל דבר הוא מתערב, כל ברית הוא מגיע יש עוד אנשים שצריכים לבוא לברית יש גם הוא אוהב לבוא לברית אבל אליהו הנביא תופס את הכל מגיע לכל ברית, אתמול היה ברית היה אליהו הנביא אפשר לראות, היו צדיקים שהיו בוכים לפני הברית שיזכו לראות את אליהו הנביא, אליהו הנביא מגיע לכל ברית.

[בהפטרות פרשת פנחס] בתשצ"ה עוד 12 שנה נקרא את ההפטרה של אליהו הנביא, צריכים לחכות 12 שנה, מי שהיום בן 15 יהיה בן 27 אז הוא יזכה לקרוא את ההפטרה של אליהו הנביא, אפשר גם כן לקרוא את זה היום (מלכים-א יח, מו - יט, כא) לא נורא, לא עוברים על שום הלכה, אבל כדאי לקרוא את ההפטרה של אליהו הנביא.

[שאליהו] הנביא אמר לה': עזבו

בריתך בית ישראל, [אמר לו ה'] עזבו בריתך? תלך לכל הבריתות, תראה, כולם עושים בריתות, הכי חילונים עושים בריתות, מה אתה אומר עזבו בריתך, אז מסביר הסולם, [מדוע אמר לו ה' שילך לכל הבריתות] כי הוא אומר 'מה לך פה אליהו'? מה זה 'מה לך פה'? 'מי לך פה', 'מה לך פה', פה זה [אותיות]: פ' ה', פ' ה'

[והסיבה] שאליהו מגיע לכל ברית היא כיון

שאמר לה': "כי עזבו בריתך", אנחנו נקרא את זה

❁ מראי מקומות והערות ❁

רבי חייא ובניו גזר רבי תעניתא אחתניהו לרבי חייא ובניו אמר משיב הרוח ונשבה זיקא אמר מוריד הגשם ואתא מיטרא פי מטא למימר מחיה המתים רגש עלמא אמרי בקיעא מאן גלי רזיא בעלמא אמרי אליהו אתיהו לאליהו מחיהו שתניו פולסי דנגרא אתא אידמי להו כדנבא דנגרא על בנייהו וטרדיניה:

¹³ כבא מציעא פה ע"ב אליהו הוה שכיח במתיבתא דרבי יומא חד ריש ירחא הוה נגה ליה ולא אתא אמר ליה מאי טעמא נגה ליה למר אמר ליה אדאוקימנא לאברהם ומשינא זדיה ומצלי ומגנינא ליה וכו' ליצחק וכו' לעקב ולזקמיניהו בהדי הדדי סברי תקפי ברחמי ומייתי ליה למשיח בלא זמניה אמר ליה ויש דגמנתו בעולם הגה אמר ליה איכא

שצריכים להגיע לתקרה כל העבודה זה להגיע לתקרה לא להישאר בתוך המערה על הקרקע תגיע לתקרה)

או הגמרא אומרת כאן פעמיים
 [בפסחים] נ"ד עמוד א' שקברו של משה, הקבר של הצדיק זה הכל [נברא] לפני בריאת העולם, הכל זה בערב שבת בין השמשות. יש מערה (- היא נקרת הצור שהזכיר) שרק שניים (- משה ואליהו) נכנסו, אין בזה פתח, הפרי צדיק מסביר, הפרי צדיק - ר' צדוק מלובלין¹⁵ שאין בזה פתח, זה לא עם כניסה, אין שם דלת, אין מפתח, אין שומר, זה מערה, איפה השומר, (חפשנו את המערה, הלכנו

זה היה הפה של משה רבנו [כלומר שאלוהו בקש שיזכה לפה של משה רבינו], אדם בא לעולם לקבל את הפה של משה רבנו.

[נקרת] הצור] זה המערה ששם עמד אליהו [והתנבא את הנבואות שהזכיר אודות הפה של משה], כתוב בפסחים נ"ד¹⁴ המערה שעמד שם אליהו, (יש מערה אני לא יודע איך קוראים לזה, או נקרת או תקרת זה מחלוקת איך אתה אומר תקרת הצור או נקרת הצור? נקרת עם נ' בטוח טוב אני סומך עליך אם אתה אמרת נ' אתה אברך חשוב אתה יודע מה שאתה אומר, אז מהיום נגיד כולם נקרת, אז יש מחלוקת, פעם אמרתי לאחד בערב יום כיפור תגיד נקרת אז הוא אמר תקרת אמרתי תגיד נקרת אמר תקרת אז הבנתי

❁ מראי מקומות והערות ❁

בה משה ואליהו ורומז בזה לדעתי לנבואה... והזכיר המערה להיות בה תכלית ההתבודדות שהוא עיקר לנבואה למוכנים לה כאשר יגיעם רצון אלהי¹⁵ ר' צדוק הכהן מלובלין - פרי צדיק קדושת שבת מאמר ז.
 ולדעתי פשטן של דבר כן הוא ושמתין בנקרת שה' יתברך הוצרך לשומו שם ולא יכול לכנס מעצמו משמע שהמערה היתה סתומה בעצמה מכל צד. רק באמצע הצור היתה כרויה אותה נקרת. ואי אפשר לאדם ליכנס לתוכה כלל אם לא בדרך נס וה' יתברך הכניסו. ואחר שנפתח דבר זה למשה רבינו ע"ה על ידי ה' יתברך היה נקל אחר כך לאליהו לבוא לתוכה מעצמו גם כן. כידוע דכל שער נס שנפתח פעם אחת יוכלו אחר כך כל צדיקים לבוא בו.

¹⁴ פסחים נד, ע"א
 תניא עשרה דברים נבראו בערב שבת בין השמשות אלו הן באר והמן וקשת כתב ומכתב והלוחות וקברו של משה ומערה שעמד בו משה ואליהו פתיחת פי האתון ופתיחת פי הארץ לבלוע את הרשעים.
 רש"י - ומערה שעמד בו משה - ושמתין בנקרת הצור עד עברי (שמות לג) וכן באליהו וילך עד הר האלהים חורב ויבא שם אל המערה וילך שם (מלכים א' ט):
 בן יהודיע - ענין המערה שעמדו בה משה רבינו ע"ה ואליהו זכור לטוב שברא לה כח רוחני להיות פרוס בתוכה על פני כולה כדי שתוכל המערה לקבל אור כבוד שכינתו יתברך שעבר בתוכה,
 פרוש המאירי על אבות פרק ה - ושם בפסחים הוסיפו בה מן הדברים התוריים מערה שעמד

פעמים אבל פה כתוב בפרשת
עקב כתוב שהוא צם 40 יום 40
לילה, לא אכלתי ולא שתיתי 40
יום 40 לילה הוא לא ישן ולא
אכל הוא רק למד תורה 40 יום
40 לילה בלי שינה בלי אכילה
בלי כלום 40 יום 40 לילה.

אז אליהו הנביא גם עשה את
זה, ה' אמר לו תאכל עוד
טיפה, מה יעזור אם הוא יאכל
עוד טיפה, הנה נביא את (יד דוד) [יד
המלך]¹⁶, כל זה אומר הנכד של

נסענו לסיני חפשנו את המערה, לא מצאנו אותה)
זה לא מערה עם פתח, זה סלע
חסום, צוק, וצריכים לצום 40
יום 40 לילה, רק מי שצם 40 יום
40 לילה יכול להיכנס לתוך
הצוק הזה.

ומשה צם שלוש פעמים [ורק אז
זכה להיכנס], אנחנו קוראים
את זה עכשיו בפרשת עקב, זה
עכשיו בפרשת [עקב], מפה
לומדים שהוא צם שלוש פעמים,
כי בכי תשא זה לא כתוב שלוש

מראי מקומות והערות

נפשו בתענוג רוחני די תשבע ותותיר גם להגוף,
עד אשר לא יצטרך הגוף לשום הכרח גופני
הנטועים אצלו בטבע. אך הענין היותר פלא

¹⁶ יד המלך הל' יסודי התורה ז, ו
והנה לגבי משה אשר ידעו ה' פנים אל פנים
ותמונת ה' יביט מלתא זוטרתא הוא להתעדן

אתה תהיה עם הארץ אתה תהיה סבל בנמל אפילו שידוך לא תקבל אתה לא לומד, בלילה אתה ער טוב נסעת לקברי צדיקים עכשיו אתה צריך ללמוד.

אבל אם בין הזמנים בלילה אתה יכול לנסוע לקברי צדיקים ומספיק לישון שעתים אחרי ותיקין, אתה מתפלל ותיקין, חמשה לשש זה כבר שמונה עשרה, שש גמרת שש ורבע אתה במיטה [וישן] עד שמונה ורבע הכי הרבה עד תשע ורבע לא צריך יותר אחרי זה משלימים את זה, אחרי שעתים אתה כבר יכול ללמוד שמונה שעות, אף אחד לא צועק עליך

הנודע ביהודה [17], אז יש כאן מהנודע ביהודה שאחרי שאליהו הנביא צם 40 יום ו40 לילה אז הוא בא, ריבונו של עולם מה לך פה אליהו, מה זה 'פה'? [אלא כך אמר לו ה':] אתה רוצה את הפה של משה רבנו? [שנאמר בו:] "פה אל פה אדבר בו, ומראה ולא בחידות, ותמונת ה' יביט".

אדם צריך ללמוד גמרא, עכשיו זה בין הזמנים אז לומדים פי 2, כי אם היית ער בלילה בזמן וביום אתה לא יכול להיות כבר ער אי אפשר להיות ער 24 שעות אנחנו לא אליהו הנביא אז המשגיח צועק עליך תראה מה שעשית היית בשוב בניס הלכת לשוב בניס תראה מה יוצא ממך

מראי מקומות והערות

עליו דלא היה צריך כלל באותן הימים להכרחי אכילה ושתייה. משא"כ באלהו נאמר וילך בכח האכילה ההוא ארבעים יום וארבעים לילה, הרי גם באותן הימים היה אליהו מוכרח לכת האכילה, רק דנעשה לו נס דנתעכב ונתחזק אצלו כח האכילה שאכל בטרם הליכתו לדרך ארבעים יום. אבל במשה רבינו עליו השלום מצינו להיפך בפ"ק דיומא [ד, ב] דטרם עלותו להר נכנס אל הענן בכדי למרק האכילה והשתיה שבמעיו, ובזה עלה ונתעלה דרגתו ומעלתו יותר מכל אדם אשר על פני האדמה:
17 כל משפחת שטרן זה נכדים של הנודע ביהודה, לכן כולם תלמידי חכמים כולם לומדים תורה.

והפלא היה, על שוכן בית חומר שיהיה הכח והיכולת בידו להכניע גופו וכל כחותיו וחושיו כל כך, להחזיק מחשבה זכה נקיה וטהורה בתכלית הקדושה והטהרה זמן עצום ורב כזה ארבעים יום וארבעים לילה רצופים בלי שום הפסק מאומה אף רגע אחת כמימרא, מה שאין בחק יכולת ילוד אשה כלל. ובאמת העידה התורה [דברים לד, י] ולא קם עוד נביא בישראל כמשה. ואף דמצינו גם באלהו דלא אכל ולא שתה ארבעים יום וכמו שנאמר (מלכים א' י"ח ט') וילך בכח האכילה ההוא ארבעים יום. אין לענינו של אליהו שום ערך ודמיון כלל למעלת משה רבינו ע"ה. דבמשה כתיב [דברים ט, ט] לחם לא אכל ומים לא שתה. הרי העיד הכתוב

למה היית ער בלילה למה נרדמת
למה ככה.

אז אם המשגיח צועק עליך אתה גם נשבר מזה לוקח לך את החשק אם יש לך טיפה חשק ללמוד המשגיח צעק עליך אתה כבר לא יכול ללמוד אז מגיע בין הזמנים יש שלושה שבועות 21 יום אפשר לגמור את כל הש"ס אפשר לגמור כל שבוע מסכת כתובות יבמות ללמוד מסכתות איך שרבי בא [לבייתו לעשות קידוש אחר

פטירתו] עם הגוף¹⁸.

כי לא צריך למות, זה טעות שצריכים למות, [אבל אם לא ימותו] יש חכרא קדישא, ישארו בלי פרנסה, יהיה בעיה נמצא להם עבודה אחרת, אולי בשובו בנים אולי בביתר נסדר להם משהו שיבנו שם ישיבה שיתעסקו בבניין, חכרא קדישא זה אלפי אנשים שישארו בלי פרנסה, אז אם אנשים יפסיקו למות אז לא יהיה לילדים אוכל, מזה שמתים אז הם זוכים¹⁹, נגיד

❁ מראי מקומות והערות ❁

בכגדי המודות שהיה לובש בשבת ופותר את הרבים בקידוש היום ולא כשאר מתים שהם חפשים ממצות כח צדיקים חיים ופוטרים בקידוש. (ספר חסידים תת שכז)
¹⁹ כעין זה שיח שרפי קודש - חלק ה צב
הָיָה לְמוֹהַרְנָת ז'ל תְּלִמִּיד חֲבֵר גָּאוֹן בְּתוֹרָה וְעוֹבֵד ה' וְצָדִיק מְפָלֵג, בְּשֵׁם רַבִּי נַחֲמָן בֶּן רַבִּי יוֹדֵל לִיב ז'ל. עֲנֵי מְרֹדֵד פֶּלַךְ כֶּה הָיָה עַד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לָבֵא וּלְנַסֵּעַ אֶל מוֹהַרְנָת ז'ל וְהָיָה מוֹהַרְנָת ז'ל נוֹסֵעַ אֵלָיו לְשׂוֹחֵחַ עִמּוֹ בְּדַבְרֵי תוֹרָה וּלְהַתְחַבֵּק עִמּוֹ יַחְדָּיו. לְרֵב עֲנִייתוֹ הַשְּׂפִיר עֲצָמוֹ לְהָיִית שׁוֹמֵר וּמְשַׁרֵּת בְּבֵית הַקְּבָרוֹת, דְּהֵינּוּ שְׁלֹאֲחֵר הָיִית אֵיזָה לָיָה אוּ יָאֵר צֵיִט לְשַׁרְת אֶת הַמְּלָאִים בְּרַחֲמֵי יָדַיִם וְכִדְוָמָה וְהָיוּ הַמְּלָאִים נוֹתְנִים לוֹ פְּרוּסוֹתֵיהֶם. פְּעַם פְּשָׁהֲגִיעַ מוֹהַרְנָת לְעִירוֹ וְנִדְעַע לוֹ מִפְּנֵי "פְּרָנְסוֹת", הַקְּפִיד וְגָעַר בְּתוֹשְׁבֵי הָעִיר בְּאָמְרוֹ לָהֶם "הַיְוָדִי נֶעְלָה כִּזָּה הֵנֶכֶם מִמֶּנִּים לְשׁוֹמֵר בֵּית הַקְּבָרוֹת? יָכוֹל חֲלִילָה שִׁיפְטֹר פְּעַם אֵיזָה יִלְד אֲצִיל אֲחֵד מִתּוֹשְׁבֵי הָעִיר, אֲהַ וְרַב כְּדִי שִׁיְהִיָּה לוֹ לְרַבִּי יוֹדֵל עֲבוֹר הוֹצֵאוֹת שְׁבֵת". "אֲזַא אִידֵן לֹאֲזִט אִיר זִיֵן

¹⁸ כתובות דף קג עמוד א
ת"ר: בשעת פטירתו של רבי, אמר: לבני אני צריך, נכנסו בניו אצלו. אמר להם: הזהרו בכבוד אמכם; נר יהא דלוק במקומו, שולחן יהא ערוך במקומו, מטה תהא מוצעת במקומו; יוסף חפני, שמעון אפרתי, הם שמשוני בחיי והם ישמשוני במותי. וזהו בכבוד אמכם. דאורייתא היא דכתיב: כבד את אביך ואת אמך! אשת אב הואי. אשת אב נמי דאורייתא היא, דתניא: כבד את אביך ואת אמך, את אביך - זו אשת אביך, ואת אמך - זו בעל אמך, ו"ו יתירה - לרבות את אחיך הגדול! הני מילי מחיים, אבל לאחר מיתה לא. נר יהא דלוק במקומו, שולחן יהא ערוך במקומו, מטה תהא מוצעת במקומו. מאי טעמא? כל בי שמשי הוה אתי לבייתה, ההוא בי שמשא אתאי שבבתא קא קריה אבבא, אמרה אמתיה: שתיקו, דרבי יתיב! כיון דשמע שוב לא אתא, שלא להוציא לעז על צדיקים הראשונים. גליון הש"ס כתובות קג, ע"א
שם: כל בי שמשי הוה אתי לבייתה. והיה נראה

חולים קנית את התרופות הוא אומר אני צריך לדאוג שיהיה פרנסה לרופא ואני צריך לדאוג שיהיה פרנסה לבית מרקחת ועוד כל מה שקשור שם אלה שמייצרים את התרופות, וגם אני צריך לחיות אז אני שופך את התרופות שופך אותם כי מה אני יעשה שאני אוהב את החיים אני רוצה לחיות...

אז מדברים כאן [מהנאמר במעלת משה רבינו: "פה אל פה אדבר בו..."] ותמונת ה' יביט", שעכשיו אליהו הנביא הוא [לא אכל ולא שתה ולא נח] 40 יום ולילה [שביאר למעלה שאליהו רצה גם לזכות למדרגה זו], ורבי כתוב בכתובות שרבי היה מגיע שלוש שנים מגיע עם הגוף עושה קידוש, מוציא בקידוש, וכולם מחכים לרבי, תמיד אמרתי אפילו אדם נפטר, שהכסא [עליו ישב] ישאר, כי הוא מגיע ורואה, אין אדם נפטר, יהודי לא נפטר, יהודי לא יכול להיפטר, אין דבר כזה שיהודי נפטר.²⁰

יש גנבים אז חצי מדינה זה עורכי דין ושופטים וצריכים בתי חרושת להדפיס ניירות להדפיס מסמכים ועורכי דין ומזכירים ושוטרים וסוהרים על כל גנב יש אולי מאה סוהרים ושוטרים אז לפחות הם נותנים פרנסה, הרביה אומר הכל מתהפך לטובה אז הגנב הכי גדול הוא מספק פרנסה לעוד מאה איש, לעורכי דין שלו יש לו חמשה עורכי דין יש כאלה שיש להם אפילו 20 עורכי דין וסוהרים ושוטרים ומכוניות ומוסכים למכוניות ובתי חרושת למכוניות ומפעלים ומפעילים את כל הבתי חרושת בכל העולם, המשטרה צריכה איזה אלפי מכוניות היא צריכה, בינתיים יש פרנסה ליהודים זה מה שחשוב, אנחנו צריכים לדאוג שיהיה פרנסה ליהודים.

ראו אחד ששופך את התרופות שלו אמרו איך אתה שופך את התרופות אז למה הלכת לרופא בכלל הלכת לקופת

מראי מקומות והערות

זו.
²⁰ אולי יש להביא בהקשר זה הגמרא שבת קנג, ע"א
 אמר רב יהודה ברביה דרב שמואל בר שילת

א שומר, מען קען, ח' לילה, אמאל אָוועק נעמען
 ביי איינעם אַ קינד פֿדי רבי יודל זאל האַבן אויף
 שבת". התעוררו אנשי שלומנו מדבריו וקבלו
 על עצמם להחזיקו ולתמכו והעביריהו ממשרה

אז [משה רבינו] "ותמונת ה' יביט",
 אז 40 יום 40 לילה רצופים,
 בלי שום הפסק אף רגע אחד,
 הוא לא נח רגע, הלך ברגל, [מה
 ש] לא יכול ילוד אשה כלל, שום
 ילוד אשה לא יכול להגיע לדרגה
 כזאת 40 יום 40 לילה לא לאכול
 לא לשתות לא לישן, "ולא קם
 עוד נביא בישראל כמשה"
 ואליהו [גם כן] לא אכל ולא שתה
 40 יום 40 לילה, [וילך] בכוח
 האכילה ההיא ארבעים יום, ה'
 אמר לו תאכל עוד קצת עוד קצת
 אבל זה לא שייך למשה רבנו,
 אפילו הוא (- אליהו) יצום מיליארד
 פעמים ומיליון פעמים וטריליון
 פעמים זה לא יעזור, אדם יכול
 לצום טריליון פעמים, אז מה
 יש?! צמת, לא אכלת, אתה לא
 יכול להיות משה רבנו! משה

רבנו זה כל אות, כל תג, בתפילין
 אם יהיה חסר אות אחת [תפסל].

נקרא עכשיו את הירושלמי
 (יומא), שהמנהג בבית
 ראשון וגם בבית שני עד שהגיעו
 הצדוקים שכל אחד תולה חוט
 של זהורית [בביתו!] אנחנו יודעים
 שחוט של זהורית יש חוט
 זהורית חוט אדום לוקחים צעיף
 אדום סוודר אדום מטפחת
 אדומה כל בגד בצבע אדום, נגיד
 כלה יש לה חמש שמלות
 אדומות אין לה שמלה לבנה
 והיא שוכו בנים אין לה איפה
 לקנות עכשיו היא תאסוף
 באשפתות? איפה היא תמצא?
 בצפרדע? היא תמצא שמלה
 בשלולית? [21].

עכשיו צריכים שמלות לבנות²²

❁ מראי מקומות והערות ❁

גולדבלום היא דואגת לשמלות לחופה ויש
 גמ"ח ברמות לשמלות חופה ויש שימי
 אבוטכול שמוכנ לתת שמלות בחינם אז זורקים
 את השמלות מגיע ערב פסח אתה יכול למצוא
 באשפה שמלות הכי חדשות.

²² [נראה שמחדש כאן חידוש עצום שמחבר כל
 הסוגיות שהזכיר, שכיון שביום כיפור היו בנות
 ישראל יוצאות ורוקדות עם בגדי לבן, ומאין יהיה
 להם בגדי לבן, על כן היו תולות השמלות שמצאו
 אפילו שלא היו אדמים על החלון, וכיון שהיו עושות
 תשובה הייתה השמלה מלבינה וכך היה להם בגדי
 לבן למחולות, וכבר ביאר מוריני הרב שהנאמר

מְשִׁימָה דְרַב מְהֶסְפֵּדוּ שֶׁל אָדָם נֶכַר אִם בֶּן
 הָעוֹלָם הֵבֵא הוּא אִם לֹא אִינִי וְהָאָמֵר לִיָּה רַב
 לְרַב שְׂמוּאֵל בְּרִי שִׁילַת אָחִים פְּהֶסְפֵּדָא דְהִתְתִּים
 קְאִימְנָא לֹא קִשְׁיָא הָא דְמְחַמְנו לִיָּה וְאָחִים הָא
 דְמְחַמְנו לִיָּה וְלֹא אָחִים אָמֵר לִיָּה אַבְיִי לְרַבָּה פְּגוֹן
 מֵר דְסָנוּ לִיָּה פּוֹלְהוּ פּוֹמְבֵדִיתָאִי מֵאֵן אָחִים
 הֶסְפֵּדָא אָמֵר לִיָּה מִיֶּסְתֵיָא אֵת וְרַבָּה בְרִי רַב חֲנָן:
²¹ בפסח זורקים את כל הסמרטוטים, ערב
 פסח זורקים שמלות מעילים, הכל זורקים, מה
 שטיפה [בלויין], פעם היה הכל (- כל הבגדים)
 עבודות יד [ולכן לא זרקו כל כך מהר] היום הכל
 בתי חרושת, לא צריך, יבוא חדש, יש גיטל

חוטים הכי טובים סיבים הכי טובים היא הביאה והיא מגיעה לרב השכונה שלה והיא מספרת לו הייתי בסין עכשיו חמשה עשר באב יהיה ריקודים אחרי זה ביום כיפור יהיה ריקודים הבאתי שמלה אני רוצה לרקוד עם השמלה אומר לה הרב חבל חבל חבל נסעת עד בונזו עד סין, [והיא שואלת:] למה חבל? [ועונה לה רבה:] אי אפשר, את השמלה הזאת תתני לאחת משובו בנים שהיא מצאה את השמלה שלה בצפרדע קוראים לזה צפרדע בפח אשפה הגדול ואת תקחי את השמלה שלה. [שואלת אותה עשירה:] למה? מה עשיתי? מה חטאתי? למה אתה עושה לי כזה עונש? [עונה לה רבה:] ככה זה ההלכה תפתח מסכת תענית ש"בנות ישראל] יוצאים בכלי לבן שאולים", שאסור לבוא עם השמלה שלך, בת מלך לוקחת מבת כהן גדול בת כהן גדול לוקחת מבת סגן, כל אחת לוקחת את השמלה של השנייה, את לא יכולה לבוא עם השמלה שלך, אי אפשר. [והיא אומרת:] אבל 30 מיליון דולר שלמתי על זה יש

אז איפה מוצאים? באשפה מוצאים! הולכים באשפה מוצאים שמלות לבנות חדשות [שהשליכו כן] יש איזה כתם קטן באיזה מקום, אז לוקחים שמלות מהאשפה, ערב פסח זורקים את כל השמלות הישנות מחלקים שמלות חדשות אז שובו בנים הולכות באשפתות בצפרדע אוספות שמלות חדשות מחפשות שמלות מוצאות שמלות מהאשפה.

יש נשים עשירות נוסעות לסין נוסעות לברלין נוסעות למילאנו מזמינות שמלות 30 מיליון דולר 40 מיליון דולר עם יהלומים יש אודם פטדה ברקת לשם שבו ואחלמה נופך ספיר ויהלום 12 סוגי יהלומים, יש אדם לוקח 12 סוגי יהלומים הוא לוקח שמלות משובצות ביהלומים מגיע אשה הייתה בסין חצי שנה בבונזו (-ביג'ין שבסין), תיסעו לבונזו שם עושים שמלות כלה, ועכשיו אשה נסעה לסין והזמינה שמלה עם יהלומים לבנה צחה כשלג האריג הכי טוב

מראי מקומות והערות

היו שמות בצבעים אחרים וכשזכו הם היו מלבינים.]

שתלו חוט אדום על החלונות זה לאו דווקא, וכמו כן

היא יכולה לבכות שבע ימים רצוף בלי הפסק שניה אתה לא יודע מה לעשות אתה לא הולך להתפלל אתה מנסה לנחם אותה אתה קונה לה גלידה קונה לה ארטיק קונה לה קרטיב לא עוזר כלום עכשיו היא בוכה אתה לא יודע אפילו למה היא בוכה אבל פה יש לה סיבה כי לקחו לה את השמלה שלה אני לא יודע למה עושים ככה אני לא יודע מי עשה את הדין הזה מי כתב את ההלכה הזאת אבל זה מה שכתוב בסוף תענית לוקחים לה את השמלה נותנים את השמלה הזאת לאחת שמה מסכנה מהשכונה שאין לה כסף לקנות שמלה ואת תקחי את השמלה שלה.

אז כל זה למה²³? כי הכל מלבין, כיון שאין שום עבירות בעולם, אין שום עבירות, אדם כל רגע מכפר, על ידי המחולות מוחלים את כל העוונות, ולכן זה שני ימים של מחולות, כי הנשים

פה יהלומים 12 יהלומים כל יהלום זה שני מיליון, 12 יהלומים זה 24 מיליון יש יהלומים ב50 מיליון, שתי מיליון זה זול, הוצאתי על זה רק על היהלומים לבד 24 מיליון ועוד 6 מיליון על שמלה ואומרים לה לא.

והיא בוכה בוכה ממש בדמעות אוקיינוס אתם עוד לא התחתנתם אתם לא מכירים מה זה אשה בוכה, אשה בוכה זה בלי סוף אי אפשר להפסיק אותה

מראי מקומות והערות

לרקוד. ונראה עוד, שמה שאומר בהמשך דבריו שעל ידי המחולות נמחלים העוונות מדבר מחמישה עשר באב ששם להפך המחולות המשיכו המחולות עונות ההפך מיום כיפור שהמחולות עונות המשיכה השמחה והמחולות].

²³ [נראה שכאן מתרץ השאלה ששאל למעלה איך ביום כיפור שהוא יום של סליחה ומחילה ותשובה יצאו במחולות בשמחה, ועל זה תירץ שכיון שהחוט של הזורית היה מלבין ומראה שנמחלו כל עוונותיהן כבר לא היו צריכות לעשות תשובה ונשאר להם רק

וחצי עובר אוטובוס, שש וחצי מגיע לתל אביב, בשבע יש לה אוטובוס לרמלה האוטובוס נוסע משבע היא מגיעה ברבע לשמונה לרמלה, 45 דקות, היום זה עשר דקות, אז 45 דקות, עכשיו היא צריכה לחכות לאוטובוס [מרמלה] לאחיסמך, היא הייתה הראשונה שהפכה את כל אחיסמך [למקום שומר תורה ומצוות], הכל היה ישוב הכי חילוני הכי פושעים, כולם, [היא] הפכה שם את הכל, היא עבדה שם חצי שנה, [מורינו הרב אומר לבנו ר' נחמן שמעשה זה היה] עוד לפני שנולדת, [הרבנית] הפכה את כל הישוב, [היא הייתה] מגיעה כל בוקר בשמונה ורבע לאחיסמך כבר אחרי הצלצול, [עם] שלושה אוטובוסים הלוך, שלושה אוטובוסים חזור.

ואז מגיע יום ששי מגיע המפקח, יש מפקח, בכל בתי הספר יש מפקחים או מפקחות, מגיע המפקח נכנס לכיתה רואה פלקטים הכי יפים שבעולם, עבדנו על זה יחד, מתחיל לקרוע לה את כל הפלקטים, למה? כי הוא היה חבר של אבא שלה, של אברהם

זה עם מאוד קשה, מאוד קשה, אני אומר לכם, אשה היא מתחילה לבכות כפשוטו.

כי היה אחד יעקב מלמד היה קורע לה (- לרבנית) את כל הפלקטים, היה אחד קראו לו יעקב מלמד היה קורע את כל הפלקטים, הייתי עושה את הפלקטים, מכינים פלקטים עם ציורים [של האותיות] א' ב' ג' ד' וכל מיני ציורים נפלאים, ובריסטולים ענקיים, ומדבקות היינו עושים, [בשעה] חמש היא הייתה הולכת לרחוב ז'בוטינסקי, כי מי שגר בבני ברק בשיכון ה' זה צמוד לז'בוטינסקי, שם היא הייתה מחכה לאוטו[בוס] 92 שמגיע לפתח תקווה, נוסעים שעה, נוסעת שעה עד תחנה מרכזית תל אביב, ואז שאתה מגיע לתחנה מרכזית, וואי תחנה מרכזית, אתה יודע מה זה? רעש, מכוניות, לאומן נוסעים, לברלין נוסעים, הנה היא רואה תחנה כתוב אומן, אולי אני כבר אתפוס אומן, אבל היא צריכה בשמונה להתחיל ללמד, כי היא הייתה בחמש יוצאת מהבית, חמש

שאקי, והם היו בסמינר למנהלים, יש סמינר לומדים להיות מנהלים, אתם צריכים להיות מנהלים ראשי ישיבות, ואברהם שאקי הסבא הצליח, נהיה מנהל הכי חשוב, ראש ישיבה הכי חשוב בשיכון ה', [ב]בית ספר הכי מרכזי של בני ברק, ההכי חשוב, בית ספר עם אלף תלמידים, בית ספר ענק, ראיתי אותו פעם, היינו הולכים משם, והוא לא הרשה אף פעם להתקשר משם, הוא אמר אתה לא תתקשר, זה לא טלפון ציבורי, שלא יראו שאתה מתקשר מפה יגידו הבן שלי מתקשר מהטלפון [ולאחרים אינו מרשה], הוא לא הרשה לשום ילד להתקשר מהטלפון, והוא היה אדם הכי ישר בעולם, אין כזה ישרות, כפשוטו, בלי הגזמות, לא היה צריך לצעוק על נכדים ונינים, כולם בשיא היושר, ישר יותר ישר מסרגל.

ועכשיו אני בא בשתיים, מכולל פונוביז', אני למדתי בכולל פונוביז' עד שאני מגיע בשתיים אחרי הצהריים ביום ששי, רציתי אפילו להגיע בשלוש אבל ידעתי צריכים קצת לעזור, אני מוצא אשה בוכה, היא מגיעה [מהבית ספר], היא נוסעת בשלושה אוטובוסים, אז היא מגיעה חמש דקות לפני, ורק בוכה בוכה, לא יכולתי להרגיע אותה, כל הפלקטים הוא קרע לה, ככה כל יום ששי, קבוע, חצי שנה! עד שהעברתי אותה לאור יהודה, וככה. אבל מדברים שאשה יכולה לבכות היא לא גומרת לבכות אי אפשר לנחם אותה אין מנחם לה אין מנחם אי אפשר לנחם אותה.

אז עכשיו האשה הזאת הביאה שמלה מסין ב30 מיליון דולר, היא הייתה שם חצי שנה,

והוא למד איתו, זה - יעקב מלמד למד איתו בסמינר

למורים, אז הוא (- הר' אברהם שאקי אביה של הרבנית) הצליח, קיבל בכל המבחנים מאה, הוא היה גאון

מותר ללמוד בדף ע"ה מותר ללמוד מותר זה לא עבירה, אם יש עבירה אני לוקח את זה עלי, אז כל אחד ילמד קצת בבא בתרא עכשיו בין הזמנים, ר' חיים קנייבסקי היה גומר [בבא בתרא] ביום אחד, ר' חיים קנייבסקי כל ערב פסח היה גומר בבא בתרא ככה מסופר בתולדות שלו, ערב פסח מתחיל ותיקין, ותיקין גומרים בשש, שש זה שמונה עשרה אפילו חמשה לשש כמו עכשיו והוא משש עד שש בערב 12 שעות גומר 176 דף.

[ועל השמלה רקומים] כל היהלומים [כמו בחושן] אודם פטדה ברקת נופך ספיר ויהלום לשם שבו ואחלמה כל היהלומים אפילו תרשיש שוהם וישפה, תרשיש זה אבן של אשר שוהם יוסף וזה המחלוקת בגמרא בבא בתרא [מה זה כדכד] אם זה שוהם או ישפה [כפי שהזכיר למעלה], תיכף נקרא את המחלוקת ואומרים לה לא, [אינד יכולה ללבוש השמלה שלך במחולות] תתני את השמלה [ותשאלו בשבילך ממשוהו שמלה].

יש שלוש פעמים 176, שלוש פעמים, [בתהלים] מזמור קי"ט [יש 176 פסוקים], אני לא יודע מי עשה את זה צריכים לברר את זה, ואחרי זה יש בפרשת נשא גם 176 [פסוקים], וגם בבא בתרא [176 דפים], למה [מזמור קי"ט] זה 176 כי זה 22 [אותיות] כפול 8 אם עושים 20 כפול 8 זה 160, 2 כפול 8 זה 16 כמה זה 160 ועוד 16? 176 עכשיו פענחנו למה זה 176 אבל בשלוש מקומות [יש מספר זה] גם בבא בתרא זה 176 עד קע"ו. **אבל** דף אחד צריכים להוריד

הביאו בבא בתרא, נקרא את המחלוקת, זה יהיה הפטרה של שבת הבאה, בדף ע"ה, אפילו שאתם שוכו בנים

לא עזר לי [ועל כן מבקש מה': "טעיתי כשה אובד, בקש עבדך"].

"לא פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך" נטיתי לבי לעשות חוקיך לעולם עקב" דוד המלך אומר אני לעולם עקב, כל העניין שהעקביים של לאה יכנסו בכתר רחל, [זה] כל העבודה של האדם [לתקן את] "חרפו עקבות משיחך", שאדם יהיה תמיד בעקביים של לאה שאדם תמיד יקבל ביזיונות זה כל תורה נ"ה²⁴,

[כיון שהמסכת מתחילה בדף ב', הרי שאין סכום הפסוקים שבמזמור קי"ט כמספר הדפים בבא בתרא, ומתוך שבאמת בשניהם יש רק 175] למה? כי הפסוק האחרון [במזמור קי"ט] זה 'טעיתי כשה אובד' זה הפסוק האחרון, הפסוק האחרון מבטל את הכל, אחרי כל זה, [אחרי שאמר:] "פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך", "חצות לילה אקום להודות על משפטי צדקך" אחרי כל זה הוא אומר "טעיתי כשה אובד", החצות שלי לא עזר ושום דבר

מראי מקומות והערות

לכם להכיל את שכלכם, שלא יחטיא אותם, בבחינת: "בלבי צפנתי" וכי. וזה נעשה על ידי פגנת הלב שבתפלה, מתקן את לבם: ולהפך כל הביזיונות והחרפות, להפך לְכבוד: כי פשטאדם עומד בהיכל המלך, ומבטל את עצמו מכל וכל, ואין רואה שום דבר, אלא את המלך רואה. בנדיא פשטומע איזהו הרפה ובאי, הוא מפרש את החרפה והבאי לפרוש של כבוד להמלך. כי איך אפשר שיבוא אחד לתוך היכל המלך, ויבזה את המלך, אלא בנדיא אלו דברים הם דפניו כבוד. ומתבונן בהדפנים אדם לפרוש ולצרף אותם, שיתהוו מהם כבוד להמלך. ואין לחשב, ששם אלו החרפות עליו נאמרים. זה אינו, כי מי הוא, הלא ישותו נתבטל, ואין כאן אלא המלך בעצמו. וזהו (תהלים כ"ט): "ובהיכלו פלו אומר כבוד". כל האמירות, צריך לצרפם להתנהות מהם כבוד. ובשעת התפלה, האדם עומד בהיכל המלך. בבחינת (שם נ"א): "אדני שפתי תפתח", אדני זהו היכל (תקון י"ח דף ל"א). כן צריך לעשות מכל הביזיונות, צריפי כבוד להמלך:

²⁴ ליקוטי מוהר"ן תורה נה ושני תולעת, זהו בחינת קול שלישי. שיש לאדם ביזיונות וחרפות משונאים, בבחינת: "כל היום פלמתי נגדי ובשתי פני כסתי, מקול מחרף ומגדר". וזהו תולעת בחינת (תהלים כ"ב): "ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובזוי עם": וזהו, 'שחיטה', 'שרפה', 'אסיפה', הנאמר בפירה, שהם שלש בחינות אלו. 'שחיטה', זהו בחינת בטול אמונת פסילים, בבחינת (הושע ה): "ושחטה שטים העמיקו": 'שרפה', זהו בחינת חאק הלב, שייכל להכיל את דברי החקמה בתוכו, בבחינת (תהלים ל"ט): "חס לבי מקרבי". כי על ידי ששעצר דברי השכל בלב, נתחמם הלב, כי השכל הוא פאש עצור (ו). וזהו 'שרפה': 'אסיפה', זהו בחינת בטול הביזיונות של השונאים, בבחינת (בראשית ל): "אסף אלקים את חרפתי", זה בחינת בטול שלישי כנ"ל: [ו] וכל זה, צריך המתפלל לתקן בתפלתו להעלות את הנופלים באמונות פגוביות, להעלותם בתפלתו לאמונה אמיתית שהיא התפלה, ולקבל על לבם אמונה שלמה: ולתקן את לב המחנקים החכמי פילוסופיא, שייכל

רצים ברחובות בכל חיפה אתה מכיר את חיפה? ראית את זה אז היינו הולכים משדרות רוטשילד למטה עם דגלים אדומים שם היה תחנת אגד הישנה, יש החדשה ישנה, והולכים כל שדרות רוטשילד אחרי זה רחוב הגפן אחרי זה רחוב הנביאים הרצליה הנביאים הרצל עד הבית שלי עד הסוף, עכשיו עברנו שם אז כולם עם פאות אנחנו היינו היחידים משפחה דתית בכל הרחוב עכשיו כולם עם פאות כולם עם זקנים והלכנו לנווה שאנן אז כולם הולכים עם טליתות הגענו שבע ורבע אחרי ותיקין כולם עם תפילין עם טליתות ולא האמנתי כל נווה שאנן התהפכה הייתי בן 15 היום אנחנו 85 זה 70 שנה הכל מתהפך.

עוד מעט לא ישאר פה חילוני אחד לכן הם משתגעים עושים הפגנות אומרים בסוף ישאר חילוני אחרון יגידו לו לכבות את החשמל וזהו, זה מה שיגידו לו עוד מעט לא יהיה חילוני בכלל כי החילונים עוזבים ולא מביאים ילדים

כל תורה נ"ה איך אדם יקבל ביזיונות יומם ולילה, ויגיד, [ואם] יורקים עליו [לא תפול רוחו מזה אלא] יגיד זה גשם, יורקים עליו בתוך הפנים זה גשם איזה גשם איזה מים קרים.

בי היה חום נורא 50 מעלות חום אז הצעתי לאנשים ללכת קצת להפגנות למה? כי בהפגנות מתיזים מים אז זה מים צבעונים ובואש זה מים עם ריחות נוראים אבל לא משנה מי שלא יכול לסבול את החום שילך להפגנות, אדרבה, תלכו עם ספרי תורה מה יכול להיות אבל שם מתיזים מים בחינם משפריצים ככה בשפע אז זה כף, אפילו היום אפשר עוד ללכת להפגנה, מוצאי שבת אפשר ללכת להפגנה מי שסובל מחום אז זה ממש מים קרים צוננים זה ממש תענוג זה ממש זה נפלא שמתזים מים זה החסד הכי גדול אז אני מציע לכולם ללכת לכל ההפגנות וללכת עם ספרי תורה.

בי אנחנו היינו הולכים עם דגלים אדומים ואחרי זה הלכנו עם ספרי תורה והיו צועקים עלינו קצת לאט, היינו

[כלומר אמרו לה שאינם מאמינים שהיא ילדה מאביה, וודאי שהיא התעברה מהמלאך שהוציאה מסדום, והיא התעקשה לומר את האמת שחטאו], הרי מלאך אחד תפס שתי בנות ומלאך שני תפס את לוט ואת אשתו כל אחד תפס שתיים והוציאו אותם בכוח [מסדום] הם לא רצו [לעזוב את סדום], גם נשאר לה [בסדום] שתי בנות.

ואשת לוט לא רצתה שלוט יארח בביתם את המלאכים שנדמו להם כאורחים], מה, היא צודקת, הרי נשרפה לה בת אחת, ובת שניה מרחו אותה בדבש [על מעשי חסד שעשו], לא מספיק שתי בנות שנשרפות, שהלכו על קידוש ה', מה היא צריכה עוד בנות [שימותו]? היא צריכה עוד אורחים? מה אתה מכניס אורחים הביתה, נשרפו לך כבר, בת אחת שרפו לך בת שניה מרחו אותה בדבש זה כתוב

מביאים קופים מתחתנים עם כלבים כפשוטו, יותר קל להתחתן עם כלב מאשר עם אשה, כלב לא אומר לך כלום הוא מסור הוא נאמן אז הם מתחתנים עם... 70 אחוז מתל אביב לא מתחתנים אז אין להם ילדים רק תוכים וכלבים וחתולים וכל מיני ציפורים

למה מרביצים, אנשים באים להתפלל, כתוב בקנ"ח²⁵ שר' נתן הלך להתפלל [במערת אלישע], מה לר' נתן הרביצו, לא הרביצו לו, ר' נתן הלך להתפלל אז מה יש, אז הם לא נתנו לו, אז בסדר אז הוא חכה קצת, וכנראה [השומרים] הלכו לאכול נמנמו קצת, ועשו ריקודים, עד שנפתח להם. **וזה** הגדולה של בנות לוט, ולכן [מהם] יוצא משיח, בנות לוט עברו ביזיונות נוראים, ביזו אותם, לא היה דבר כזה אמרו לה

❁ מראי מקומות והערות ❁

המערה, התחילו לשייר ולומר עד שבאנו לתוך שמחה גדולה ורפדנו שם בשמחה בעזרת השם יתברך משם הלכנו עד שבאנו על קבר אלישע בן שפט, אשר עד הנה עמד שם בית תפלה שלהם, וזה סמוך סתר אותה הפאשי (מושל תורכיה), ועתה יכולים לילך על קברו הקדוש ונתהלה לאל היינו שם אנחנו כלנו בעזרת השם יתברך:

²⁵ ימי מוהרנ"ת - חלק שני אות קנח ביום חמישי הלכנו על הבית החיים על קבר רבי יצחק נפתלי, וגם מנח שם ר' ירמיה דמן חיפה משם הלכנו עד שבאנו למערת אליהו, ולא רצו להניח אותנו לכנס והיה פנה מניעות על זה והשם יתברך עזרני ונצחתי אותם ונכנסנו כלנו לשם והמערה חדוש נפלא ושמחנו שם מאד ואחר כך משיצאנו עד שבאנו על פתח החצר של

הכצעקתה, כאלה צעקות היא נתנה עד שהיא מתה מהעקיצות של הדבורים זה מוות אכזרי מוות עינויים, העינויים הכי גדולים שבעולם, הכצעקתה. אז אשתו של לוט אומרת לו תשמע כבר נשרפו לי שתי בנות, אתה לא מבין, אין לך שכל? אנחנו גרים בסדום, [ואסור להכניס אורחים].

אז קראתי פירוש איך לוט בכלל גר בסדום, כי כתוב בזהר שהיה חמש ערים, היה לו דירה בכל מקום, [אבל] לא נתנו לגור בשום מקום, כי היא (- אשתו) הייתה סדומניקית היא הייתה, אז בתור סדומניקית אז הוא יכול לקבל פספורט של סדום, [לוט] קיבל פריבילגיה לגור בסדום, אז היה לו חמש דירות בחמש ערים כתוב בערי הככר "אָבְרָם יָשָׁב בְּאֶרֶץ־כְּנָעַן וְלוֹט יָשָׁב בְּעָרֵי הַכְּפָר וַיֵּאֱהָל עַד־סְדֹם" (בראשית יג, יב) ישב בערי הככר, בכל הערים היה לו דירות, בכל הערים בערי הככר היה לו דירות בכל הערים אבל לא הרשו לו לגור בדירות שלו כיון שהיה זר, רק בסדום [הרשו לו לגור] כי היא הייתה סדומניקית, היא נולדה בסדום,

בזהר, במדרש כתוב ששרפו אותה כפשוטו, עקבו, ראו יש פה עני הוא לא מת, בדרך כלל ידעו שבאים עניים נשכבים ברחוב תחת כיפת השמיים שלושה ימים הם מתים [מרעב] יש רק בעיה מי יקבור אותם, וויכוח, אף אחד לא רוצה לקבור אותם גם כן כי אין להם לשלם אז מי יקבור אותם שם לא היה חברא קדישא בסדום אז זה אני לא יודע איך הם פתרו את הבעיה הזאת, זה אולי יהיה בשיעור הבא, על כל פנים הם יודעים שכל עני תוך שלושה ימים הוא חייב למות כבר עובר שבוע והוא חי, בקיצור התקשרו ל־FBI התקשרו למוסד לש.ב התחילו לעקוב תפסו שזה הבת של לוט, הבת של לוט היא לא יכלה לסבול [איך שאותו עני גווע ברעב], היא גדלה אצל אברהם אבינו, הבנות שלה גדלו אצל אברהם אבינו, למדו בסימנר [אצלן], היא לא יכלה לסבול, תפסו אותה [איך שהיא מביאה לו לחם מדי יום], אז לפי המדרש שרפו אותה ולפי הזהר מרחו אותה בדבש, הכצעקתה, זה מרוב הצעקות אומר המדרש כאלה צעקות היא נתנה עד לב השמים,

מהשמים, היא הלכה להר
הכרמל והוא נתן לה ילד, זאת
השונמית.

י"ז את השונמית והצרפית,
הצרפית קבלה [בזכות אליהו
הנביא] ילד, זה היה יונה הנביא,
והשונמית [קבלה בזכות אלישע בן, וכיון
שהבן מת וכדי להחיותו] הוא חיבק אותה,
[נקרא הילד] חבקוק. אז מהשונמית
נולד חבקוק, לכן ר' חיים
קנייבסקי אמר שמי שרוצה
להיפקד שיסע לשונמית, כל מי
שרוצה להיפקד מי שמתחתן
ותוך שנה אין לו ילד שיסע
לשונמית, אז באמת משפחה
אחת הלכה ניקתה שם את הקבר,
את הבית, זה בכפר ערבי הם
שומרים על הבית, הערבים
יודעים בדיוק איזה בית, שומרים
על זה כבר 2,500 שנה שומרים
על הבית, איך שניקו את הבית
מילאו שקים שלמים של קוצים
ועשב וכל מיני דברים וישר [אותה
אישה שניקתה שם] נפקדה, חזרתי
הביתה נפקדתי, אז דבר ראשון
מי שלא נפקדת נוסעת לשונמית.

אז עכשיו השונמית זה בשונם,
ואלישע היה בהר הכרמל,

והיא התחתנה עם לוט, ולכן הוא
קיבל פספורט של סדום.

ועכשיו היא מסבירה לו כבר
אי אפשר [לקבל יותר
אורחים], כבר נשרפו לי שתי בנות,
אחת מרחו אותה בדבש, אחת
שרפו אותה באש, אתה לא יכול,
ואני הצדקתי אותה אני הולך
לטובת האשה כי האשה היא
מסכנה היא קצת מוגבלת היא
לא מבינה שאפשר להכניס
אורחים כתוב "ויסובו את הבית"
לוט סיבב אותם הכניס אותם
בדלת אחורית שלא יראו אבל
בסוף איזה ילד ראה וסיפר
לכולם ונסובו כל העיר, ועכשיו
היא (- אשת לוט) לא רוצה שישרפו
אותה שישרפו לה עוד ילדה היא
לא מוכנה בשום אופן

אז עכשיו מדברים על זה שר'
נתן הוא היה הולך על הקבר
של אלישע, כי אלישע הלך על
הר הכרמל, אנחנו קוראים
בפרשת וירא שלאן היא (- השונמית)
הלכה [כשחיפשה את אלישע]? להר
הכרמל היא ההלכה, היינו שם
מתבודדים, מתבודדים שם
שעות, ימים, פה [בכרמל] ירדה אש
מהשמים, מהכרמל ירד אש

חנמאל, היה אח של חלקיה הם כולם באים מרחב²⁷, כי רחב התגיירה.

או אי אפשר להבין איך [רחב] התגיירה [זה פלאי] כמו יתרו, יתרו היה ראש האפיפיורים,

זרקו את שלום²⁶ (בן) [צ"ל: אבא של] חנמאל, (חנמאל) [צ"ל: שלום] זה הבעל של חולדה [הנביאה] שאותו [כשנפטרו] זרקו לקבר של אלישע והוא קם על רגליו, מי שקם על רגליו זוכה לבן כמו (שלום) [צ"ל: חנמאל] זה היה בן דוד של ירמיהו, חנמאל דודי,

מראי מקומות והערות

בן שלום:

²⁷ מגילה יד, ע"ב

חולדה דכתיב וילך חלקיהו הכהן ואחיקם ועכבור וגו' ובמקום דקאי ירמיה היכי מתנביאי איהי אמרי בי רב משמיה דרב חולדה קרובת ירמיה היתה ולא הוה מקפיד עליה.

אמר רב נחמן חולדה מבני בניו של יהושע היתה כתיב הכא בן חרחס וכתבי התם בתמנת חרס איתבייה רב עינא סבא לרב נחמן שמונה נביאים והם כהנים יצאו מרחב הזונה ואלו הן נריה ברוך ושריה מחסיה ירמיה חלקיה חנמאל ושלום רבי יהודה אומר אף חולדה הנביאה מבני בניה של רחב הזונה היתה כתיב הכא בן תקוה וכתבי התם את תקות חוש השני אמר ליה עינא סבא ואמרי לה פתיא אוכמא מיני ומינך תסתיים שמעתא דאיגירא ונסבה יהושע.

²⁶ פרקי דרבי אליעזר פרק לג

רבי עזריה אומר תדע לך פח הצדקה, בא וראה מן שלום בן תקנה, שהיה מגדולי הדור והיה עושה צדקות בכל יום ויום. ומה היה עושה, היה ממלא את החמת מים והיה יושב על פתח העיר, וכל מי שהיה בא מן הדרך היה משקה ומשיב את נפשו עליו. ובכות הצדקה שעשה שרתה רוח הקדש על אשתו. וילך חלקיהו הכהן וגו' אל חלדה הנביאה אשת שלום בן תקנה [שם כב, יד]. ולמפרע היה שמו בן סחרא, כשם שאנתה אומר כי טוב סחרה מסחר כסף [משלי ג, יד]. וכשמת בעלה, חסרו צדקות בעלה, ויצאו כל ישראל לגמול חסד עם שלום בן תקנה, וראו את הגדוד שבא עליהם, והשליכו את האיש בקבר אלישע. הלך האיש ונגע בעצמות אלישע וחי, ואחר כך הוליד חנמאל

כתוב ביתרו בדף צ"ח שהוא היה ראש האפיפיורים היה האפיפיור הראשי והתחיל לקבל בזיונות, ברגע שהוא נהיה שובו בנים הוא קיבל ביזיונות ברגע שהוא התחיל ללמוד תורה הוא קיבל ביזיונות הוא הלך עד המדבר, ויבוא אל המדבר, שהוא ראה שהם קיבלו תורה, אז יש מחלוקת אם יתרו היה בקבלת התורה או לא היה בקבלת התורה, אבל אחרי זה הוא הלך לגייר את כולם (- את כל בני משפחתו), בלק היה או הבן או הנכד [של יתרו והוא לא רצה להתגייר], בלק. ורות הייתה הבת של עגלון [בן בלק].

ובלק מה הוא מפחד [מעם ישראל]? הרי כתוב אנחנו קוראים בדברים [הרי ה' אמר:] "אל תצר את מואב ואל תתגר במלחמה", אסור לעשות מלחמה עם מואב אז מה הוא מפחד אלא הוא ידע "ומחץ פאתי מואב וקרקר כל בני שת", הוא (- אולי הכוונה למשיח) ימחץ את פאתי מואב, לא ישאר זכר.

בשביל מה נסענו לזמבכה לחפש מואב לחפש שם איזה מואבי שם באפריקה

אולי הכושים, היינו בזמבכה היינו בהררי היינו כבולוריו, הנה נחמן [צוקר] נמצא פה הוא היה בהררי והם יצאו בדיוק שהאווירון צריך להמריא הם נסעו מבולוריו להררי השדה תעופה היה בהררי והוא נחמן יוצא בדיוק ברגע, הוא אמר יש לי זמן עד ההמראה אז הוא יוצא מבולוריו הוא יוצא בדיוק ברגע שהאווירון צריך להמריא זה מרחק של שש שעות נסיעה 600 ק"מ מבולוריו להררי זה שעה טיסה אז אומר לו הנהג, הנהג היה קצת בעל תשובה היה קצין בצבא הוא התחתן עם גיורת והוא אומר אם אנחנו תופסים את האווירון אני מתחיל לאכול כשר ובדרך הם עוד נכנסו לבקר מישהו איחרו באיזה ארבע שעות והטייס חכה להם בדיוק אשתו קצת היה לה קשר בחיל האוויר התקשרה לטייס, אנשים צריכים להגיע פה צריכים להגיע לארץ ישראל ומגיעים והמטוס מחכה להם אחרי שש שעות איחור אז זה היה בהררי אז אני הייתי גם בהררי גם כבולוריו חיפשתי מואבי חיפשתי אולי נמצא קצת מואבים אחרי זה

חֲמִישֵׁי הַלְכָנוּ עַל הַבֵּית הַחַיִּים עַל
קָבֵר רַבִּי יִצְחָק נִפְחָא, וְגַם מִנְחָ
שָׁם ר' יִרְמְיָה דְּמֵן חִיפָה. כִּי יֵשׁ
תְּנָאִים שְׂבָאִים מַחִיפָה. מְשָׁם
הַלְכָנוּ עַד שְׂבָאֵנוּ לְמַעְרַת אֱלִיהוּ,
וְלֹא רָצוּ לְהַנִּיחַ אוֹתָנוּ לְכַנֵּס.
בְּשׁוּם אוֹפֵן לֹא, אַתָּם לֹא תִכְנְסוּ,
עַמְדוּ שֶׁם מוֹסְלָמִים וְלֹא הַסְכִּימוּ.

שְׁעוֹר שְׁנַמְסָר לַיֵּל רְבִיעִי אֹד לֵט"ו בְּאֵב פְּרֻשֵׁת עֶקֶב לְאַחַר מְעָרִיב

הַיּוֹם חֲמִשָּׁה עָשָׂר בְּאֵב שָׁרְק
יוֹצְאִים בְּרִקְוֹדִים כָּל
הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה, לֹא מִפְּסִיקִים
לְרַקֵּד שְׁנֵיָהּ, זֶה כְּמוֹ יוֹם
הַכְּפוּרִים. אַחֲרֵי תְשׁוּעָה בְּאֵב,
אַחֲרֵי יוֹם כְּפוּר, שׁוֹמְעִים אֶת
עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. חֲמִשָּׁה עָשָׂר
בְּאֵב אֶפְשָׁר לְשַׁמַּע אֶת עֲשֶׂרֶת
הַדְּבָרוֹת, הַיּוֹם [ח] אֶרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה, לְכֵן לֹא צָרִיף לֹא

גַּם עֲבַרְנוּ דֶרֶךְ קְהִיר
שִׁטְסָנוּ פַּעַם שְׁנֵיָהּ נִסְעָנוּ
לְיוֹהַנְסְבוֹרְג עֲבַרְנוּ דֶרֶךְ קְהִיר
[בַּפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה מוֹרִינוּ הֵרֵב הָיָה בְּיוֹהַנְסְבוֹרְג
בַּחֲנוּכָה תְשׁוּעָ"ב אוֹ ע"ג וּבַפַּעַם הַשְּׁנֵיָהּ נִסַּע מִמְרוֹקוּ
לְיוֹנְסְבוֹרְג דֶּרֶךְ קְהִיר וּמִשָּׁם נִסַּע לְזִימְכַבּוּאָה שֶׁם
שָׁהָה עִם כָּלל אֲנִ"ש בְּפוּרִים תְשׁוּעָ"ד] חִיפֻשְׁתִּי
מוֹאֲבִים אֵין מוֹאֲבִים הַיּוֹם אֵין
עַמוּנִים, כְּתוּב שְׂאֵנִי בְּנִימִין גֵּר
מִתְלַמִּידֵי ר' עֶקִיבָא אִז שְׂאֵלוּ
אוֹתוֹ אִם הוּא יִכּוֹל לְהִתְחַתֵּן עִם
יְהוּדִיָּה אִז אִמַר לוֹ ר' עֶקִיבָא
הַיּוֹם אֵין מוֹאֲבִים גְּמַרְנוּ נִגְמַר²⁸
אִם אַתָּה מוֹאֲבִי אַתָּה יִכּוֹל
לְהִתְחַתֵּן כִּי אֵין מוֹאֲבִים זֶה סֵתֵם
שֶׁם

אִז עַכְשָׁיו מְדַבְּרִים עַל זֶה שֶׁר'
נִתֵן הַלֶּךְ לְכַרְמֵל, נִסַּע, הוּא
הִגִיעַ מֵאוּמֵן, הוּא עָשָׂה הַפּוֹךְ,
אֲנַחְנוּ נוֹסְעִים מֵהַכַּרְמֵל לְאוּמֵן,
הוּא נִסַּע מֵאוּמֵן לְכַרְמֵל, כָּל זֶה
כְּתוּב ב' (ימי מוהרנ"ת) קנ"ח: בְּיוֹם

מֵרֵאִי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

וּבִלְבַל אֶת כָּל הָאוּמוֹת שְׂנֵאמַר וְאִסִּיר גְּבוּלוֹת
עַמִּים וְעֵתִידוֹתֵיהֶם שׁוֹסְתִי וְאוֹרִיד כְּאִבִּיר
יוֹשְׁבִים וְכָל דְּפִרִישׁ מְרוּבָא פְּרִישׁ אִמַר לוֹ רַבֵּן
גַּמְלִיאֵל וְהֵלֵא כְּבֵר נֵאמַר וְאַחֲרֵי כֵן אֲשִׁיב אֶת
שְׁבוֹת בְּנֵי עַמּוּן נֵאֵם ה' וְכְבֵר שְׁבוּ אִמַר לוֹ רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ וְהֵלֵא כְּבֵר נֵאמַר וּשְׁבַתִּי אֶת שְׁבוֹת עַמִּי
יִשְׂרָאֵל וְעַדִּינִן לֹא שְׁבוּ מִיַּד הַתִּירוּהוּ לְבָא בַקְהֵל

²⁸ בְּרִכּוֹת כח, ע"א

דִּתְנֵן בּוּ בְיוֹם בֵּא יְהוּדָה גֵּר עַמוּנִי לְפִנְיָהֶם בְּבֵית
הַמְדִרְשׁ אִמַר לָהֶם מָה אֲנִי לְבָא בַקְהֵל אִמַר לוֹ
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אִסּוּר אַתָּה לְבָא בַקְהֵל אִמַר לוֹ רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ מוֹתֵר אַתָּה לְבָא בַקְהֵל אִמַר לוֹ רַבֵּן
גַּמְלִיאֵל וְהֵלֵא כְּבֵר נֵאמַר לֹא יֵבֵא עַמוּנִי וּמוֹאֲבִי
בַקְהֵל ה' אִמַר לוֹ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְכִי עַמּוּן וּמוֹאֲבִי
בְּמִקְוֹמָן הֵן יוֹשְׁבֵינִן כְּבֵר עֲלֵה סַנְחַרְיָב מֶלֶךְ אֲשׁוּר

לְאָכַל וְלֹא לְשִׁתּוֹת רַק רוֹקְדִים
עֹשִׂים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה
תָּבוֹא הַגָּאֹלָה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר לַיִל שְׁשִׁי
אוֹר לַי"ז אָב פְּרִשַׁת עֶקֶב
לְאַחַר מַעֲרִיב

אז אַחֲרֵי תְשׁוּעָה בְּאָב זְכִינוּ לְקַרֵּא
אֶת עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת - וְאֶת־חַנּוּן
זֶה עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרוֹת. שְׁמִיד אַחֲרֵי
תְשׁוּעָה בְּאָב זֹכִים לְעֲשֶׂרֶת
הַדְּבָרוֹת. מִסְבִּיר רַבִּי נֶתָן שֶׁזֶה
כְּנֶגֶד עֲשָׂרָה מִיַּיִן נְגִינָה, שְׁעַל יְדֵי
רְקוּדִים, הַמְחַאֵת כֶּף וּמְחֹלוֹת
אֶפְשָׁר לְקַרֵּא אֶת כָּל הָעֲשֶׂרֶת
הַדְּבָרוֹת. לְכֵן נִקְרָא בְּהַפְּטָרָה
הַבָּאָה "וְשִׁמְתִי כְּדוֹד שְׁמֹשׁוֹתֶיךָ"
(יִשְׁעִיָּהוּ נ"ד י"ב) שְׁכָל רְיוֹשְׁלִים תַּהֲיֶה
בְּנוֹיָה מִיְהִלּוּמִים וּמְרַגְלִיּוֹת.

לְאָכַל וְלֹא לְשִׁתּוֹת רַק רוֹקְדִים
עֹשִׂים וְאַרְבַּע שָׁעוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה
תָּבוֹא הַגָּאֹלָה הַשְּׁלֵמָה בְּמַהֲרָה
בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

שְׁעוֹר שְׁנִמְסָר לַיִל
חֲמִישִׁי אוֹר לַט"ז אָב
פְּרִשַׁת עֶקֶב לְאַחַר
מַעֲרִיב

אז הַבְּנֵי יִשְׁשַׁכָּר מִסְבִּיר שְׁיֹם
חֲמֹשֶׁה עָשָׂר בְּאָב זֶה יוֹם שֶׁל
בְּרִיאַת הָעוֹלָם, אִזּוֹ נִבְרָא עוֹלָם
הַנְּשֻׁמּוֹת, אִתָּהּ מִקְבֵּל נִשְׁמָה
חֲדָשָׁה. כִּי כ"ה אֱלוֹל זֶה הַבְּרִיאָה
שֶׁל שָׁמַיִם וָאָרֶץ, וְהַנְּשֻׁמּוֹת נִבְרָאוּ
בְּחֲמֹשֶׁה עָשָׂר בְּאָב. כָּל אֶחָד
מִקְבֵּל נִשְׁמָה חֲדָשָׁה. בְּזִכּוֹת
הַרְקוּדִים וְהַמְחֹלוֹת. לְכֵן צְרִיכִים
לְרַקֵּד וּלְחַלֵּל כָּל הַיּוֹם וְכָל

והתקדשתם

עֲדִיּוֹת - זֶה יַהֲדֵג וְאֵל יַעֲבֹד

וְשִׁבְעָלָה יִלְמַד תּוֹרָה, אֲשֶׁה אַחַת

ה' בְּרָא אֶת הָאֲשֶׁה לְשֶׁרֶת אֶת בַּעֲלָה

חדר, זה מה שהיה אצל ר' ישמעאל כהן גדול שהפשיטו לו את עור הפנים, ר' ישמעאל כהן גדול אומר האר"י זה היה הגלגול של פלטיאל בן ליש וכיון שהוא פגם בראיה הוא היה צריך שיפשיטו לו את עור הפנים כי ולא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, זה כתוב בגלגולי נשמות הרמ"ע מפאנו מביא בשם האר"י שר' ישמעאל כהן גדול שהפשיטו לו את עור הפנים אז הוא היה גלגול של פלטיאל בן ליש והוא היה צריך לכפר על הראיות האסורות, הוא היה צריך למסור את הנפש יהרג ולא יעבר על מצוה דעריות, אפלו פיפס קטן צריכים למות. (שעור מתשפ"ב).

שאלה אותי לפני החפה מה עושים? אמרתי לה תקני סכין ותעמדי עליו שלא יוכל להרים את הראש [להוציא את הראש מהלימוד בספרים הקדושים] את זה את צריכה לעשות, התפקיד שלך זה שהוא ילמד תורה, שילך לכולל ושיקום בבקר.

על פלטיאל בן ליש כתוב שהוא נעץ חרב בינו ובינה הוא בכה והיה לו השגות אלוקות כי הוא לא נגע בה אבל האר"י אומר שזה שהוא פגם בעינים, כי את העינים אי אפשר לשמר זה היה תשע שנים, שבע שנים דוד מלך בחברון ועוד שנתיים מקדם, תשע שנים אי אפשר לשמר את העינים תשע שנים הם גרו באותו

הפרשה

במושנת מורינו הרב

הפרשה הכי חשובה

העמים" (דברים ז ט"ז) "להדף את כל איביך מפניך" (דברים ג, ט), "והמם מהומה גדלה" (שם כ"ג) "וגם את הצרעה ישלח ה'" (שם כ'). היו שתי

עבשו פרשת עקב, זה הפרשה הכי חשובה שיכול להיות, הכי חשובה. כל ההבטחות זה בפרשה הזאת, "ואכלת את כל

אותך. זה ככה זה, אתה לא יכול להתלונן על זה.

משה לא זכה לראות את הנסים הכי גדולים - "שמע בגבעון דום וירח בעמק אילון" (יהושע י"ב). משה רצה לראות את הנסים האלה, ה' אמר לו אתה לא יכול, אי אפשר, אם אתה תכנס לא יחרב בית מקדש. למה נחרב בית המקדש [כי] לא עשו תשובה. הם אמרו יש לנו בית מקדש [שודאי לא יחרב], מה הם צריכים לפחד, היכל ה' (ידימיהו ז, ד) ³⁰. מה היכל ה'? ה' אומר החרבתי את שילה החרבתי

צרעות²⁹, צרעה אחת הלכה עם יהושע בן נון לנתה אותו. צרעה אחת שהיתה של משה, עמדה על שפת הירדן, והיתה יורה טילים, יורה ארס על כל ארץ ישראל, מפזרת ארס על כל ארץ ישראל. שתקה את כל הגויים.

ומשה רצה להכניס [לארץ הקודש], לראות את הנסים. ה' אמר לו אתה לא יכול לראות את הנסים, אמרת "למה הרעתה" (שמות ה' כ"ב), הוא התכונן "למה הרעתה" - ששלחת אותי, אבל גם זה אסור להתלונן, ה' שלח אותך, שלח

מראי מקומות והערות

את דרכיכם ואת מעלליכם אם עשו תעשו משפט בין איש ובין רעהו: (1) גר יתום ואלמנה לא תעשקו ודם נקי אל תשפכו במקום ההוא ואחרי אלהים אחרים לא תלכו לרע לכם: (2) ושפנתי אתכם במקום ההוא בארץ אשר נתתי לאבותיכם למן עולם ועד עולם: (ח) הנה אתם בטחים לכם על דברי השקר לבלתי הועיל: (ט) הגנב רצח ונאוף והשבע לשקר וקטר לבצעל והלך אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם: (י) וקאתם ועמדתם לפני הנה אשר נקרא שמי עליו ואמרתם נצלו למען עשות את כל התועבות האלה: (יא) המערת פראים הנה הבית הנה אשר נקרא שמי עליו בעיניכם גם אנכי הנה ראיתי נאם ה': (יב) כי לכו נא אל מקומי אשר בשילו אשר שפנתי שמי שם בראשונה וראו את אשר עשיתי לו מפני רעת עמי ישראל: (יג) ועתה יצו עשותכם את כל המעשים האלה נאם ה' ואדבר אליכם השכם ודבר ולא שמעתם ואנקרא אתכם ולא עניתם:

²⁹ סוטה לו, ע"א

תנא צרעה לא עברה עמהם ולא והא כתיב ושלחתי את הצרעה לפניך אמר ר' שמעון בן לקיש על שפת ירדן עמדה וזרקה בהו מרה וסימתה עיניהו מלמעלה וסירסתו מלמטה שנאמר ואנכי השמדת את האמורי מפניהם אשר כגובה ארוים גבהו וחסון הוא כאלונים ואשמיד פרוי ממעל ושרשיו מתחת וגו' רב פפא אמר שתי צרעות הואי חדא דמשה וחדא דיהושע דמשה לא עבר דיהושע עבר:

30 ידימיהו פרק ז

(א) הדבר אשר היה אל ירמיהו מאת ה' לאמר: (ב) עמד בשער בית ה' וקראת שם את הדבר הנה ואמרת שמעו דבר ה' כל יהודה הנבאים בשערים האלה להשתחוות לה: (ג) כה אמר ה' צבאות אלהי ישראל היטיבו דרכיכם ומעלליכם ואשפנה אתכם במקום ההוא: (ד) אל תבטחו לכם אל דברי השקר לאמר היכל ה' היכל ה' היכל ה' המה: (ה) כי אם היטיב תיטיבו

כמו היום, ועזרו לו לחפר קבר. אולי הם שמחו לחפר לו קבר, אי אפשר לדעת, להפטר ממנו כבר... אבל על כל פנים כל אשה עזרה לבעלה לחפר קבר. נכנס לקבר בערב תשעה באב, ולא יצא כבר לעולם, נשאר. אבל בחצות הם קמים כתוב בזהר שלח-לך שבחצות הם קמים, מתפללים וחוזרים לקבר, כל חצות יש להם זכות.

כ"י בחצות אפשר את הכל להמתיק, כי באמת בית המקדש לא נחרב! 'כל הבוכה - המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה' (תענית ל' ע"ב). מה זה זוכה ורואה? [שפרושו שזוכה בהנה] לא [כתוב] שיזכה (- בעתיד), בית המקדש בנוי הוא לא נחרב! הזהר אומר בפקודי הוא לא נחרב בכלל זה רק דמיון פנה. כתוב "גבה היכלא" (סנהדרין צ"ו ע"ב) ה' הרים את הבית מקדש, שם סיד קרטונים, עשה בית המקדש מסיד וקרטונים כמו שעשו מדורה במירון^[31], אז כך בית המקדש היה עשוי מקרטונים

את נב את גבעון, אני גם יחריב להם [את בית המקדש]. לא רצו להאמין שיהיה חרבן, עד השנייה האחרונה לא האמינו, עד שלא הלכו בגולה ארבעים אלף איש. מתוך מליונים מיליארדים, נשארו ארבעים אלף פחים. מזה קם עם ישראל מחדש, מהארבעים אלף שנשארו, חוץ ממה שהיה בגלות החרש והמסגר - גלות היונין].

אז עכשו אנחנו בעשרת הדברות, הפרשה חוזרת על הכל, על עשרת הדברות על העגל. הנשים לא הסכימו לעשות עגל, לא הסכימו בשום אופן! רק הנשים החזיקו מעמד באמונה, הגברים כלם נפתו, אמרו זה שור במרכבה. הערב רב פתו אותם, הלכו לתפים למחולות, והנשים נשארו אלמנות [שהגברים מתו על שחטאו בעגל], לא היתה שום בררה בגיל ששים כל אחד חפר קבר, אשתו עזרה לו. כל אחד היה לו אשה נאמנה עזרה לו לחפר את הקבר. פעם נשים היו ממשמעות לא

מראי מקומות והערות

כל אחיכם את כל זרע אפרים:
^[31] רק שובו בנים עשו מדורה, כי המשטרה ימה שמה היא אשמה בכל, היא לא נתנה לאנשים לעבר ארבע מאות אלף איש דרוסו

(יד) ועשיתי לבית אשר נקרא שמי עליו אשר אתם בטחים בו ולמקום אשר נתתי לכם ולאבותיכם כאשר עשיתי לשל: (טו) והשלכתי אתכם מעל פני באשר השלכתי את

המקדש עצמו ודאי שלא יכלו לשרוף, והוא נשאר שלם, אלא אפילו את דמוי הבית שהמלאכים בנו, שנשרף לבסוף, גם כן לולא באו מלאכים והדליקו הוא לא נדלק]. (שעור מתשפ"ב).

מדיקטים, וזה הם שרפו. ואחרי שהם שרפו, אז הם ראו שמלאכים יורדים עם לפידי אש. כי הם שפכו בנזין והם לא יכלו (לכבות) להדליק, אי אפשר, [כלומר לא רק שאת בית

חוספות ממורינו הרב שליט"א

שוכב ויושב בטל, רק מקיים מצות עשה דאורייתא.

ב. בפסוק ראשון של קריאת שמע ובברכה ראשונה של שמונה עשרה יתרה בנזכר לעיל, ועוד יכוין אם יענו אותו כל אומות העולם בכל עינים קשים ויפשוטו עורו מבשרו להכחיש חס ושלום ביחודו, יסבול כל היסורים ולא יודה להם חס ושלום, ויצויר בדעתו ומחשבתו כאלו עושין לו בנזכר לעיל, ובזה יצא ידי חיוב קריאת שמע ויתפלה כדון.

ג. גם בשעת אכילה ותיחוד הקדוש יכוין בנזכר לעיל, ובשיתחיל להנגיש תענוג נשמי יצויר במחשבתו בנזכר לעיל, ותיכף ומיד יאמר בפיו ובלבו

צעטיל קטן

מדינו הרב רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א

אלה הדברים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם:

א. בכל עת ורגע שהוא פנוי מן התורה, ובפרט שהוא יושב בטל לבדו בחדר או שוכב על ממתו ואינו יכול לישן, יהיה מהרהר במצות עשה זו של ונקדשתי בתוך בני ישראל, וידמה בנפשו ויצויר במחשבתו כאילו אש גדול ונורא בוער לפניו עד לב השמים, והוא בשביל קדושת השם יתברך שזכר את טבעו ומפיל את עצמו להאש על קידוש השם יתברך, ומחשבה טובה הקדוש ברוך מצרפה למעשה, ונמצא שאינו

מראי מקומות והערות

משובנו בנים שום - אף אחד לא עשה מדורות [בהר מירון ל"ג בעמר תשפ"ב].

אחד על השני, ואחרי זה היא לא רוצה... אז היא נקמה בנו, שלא נעשה שום מדורות, חוץ

שִׁבְחֵי הַרְ"ן יז

גַּם אָמַר שֶׁתּוֹנוֹג שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֵמֶת, קָשָׁה עָלָיו עֲנֵן זֶה. וְלֹא דֵי שֶׁאֵין לוֹ שׁוֹם תּוֹנֵה כְּלָל, כִּי אִם אֲדַרְכָּא יֵשׁ לוֹ יִסּוּרֵין מִזֶּה מִמֶּשׁ כִּמּוֹ יִסּוּרֵי הַתֵּינוֹק בְּשַׁעַת מוֹלָה. כִּי מִמֶּשׁ יִסּוּרֵין אֵלּוּ יֵשׁ לַחֲצַדִּיק בְּשַׁעַת זׁנוּג וְיִזְתֵּר מִזֶּה. כִּי הַתֵּינוֹק אֵין לוֹ דַּעַת, עַל כֵּן אֵין תִּיסּוּרִים שְׁלֹו גְדוּלִים כָּל כּוֹ, אֲכָל הַצַּדִּיק שִׁישׁ לוֹ דַּעַת יִסּוּרֵיו גְדוּלִים מִהַתֵּינוֹק. וְזֶה הָיָה אֲצִלוֹ דְּכַר פְּשוּט וְאָמַר שֶׁכָּל אָדָם יִכּוֹל לִזְבוֹת לְבוֹא לְמַדְרַגְתּוֹ זֶו. וְכִפִּי הַנֶּרְאָה מִדְּכַרְיוֹ הָיָה שֶׁקִּדְשָׁתּוֹ שֶׁל עֲצָמוֹ נִבְחַ עוֹד יִזְתֵּר וְיִזְתֵּר.

שׁוֹתֵר הָיָה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׁמְחָה בְּעִשְׂיֵית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעִיל מִהַרְגֵּשׁת תַעֲנוּג גִּשְׁמִי הָיָה שֶׁהוּא מִהַצַּרְעַת מִשְׁכָּא דְחֻוּא, וְכַף יֹאמֵר. וְרֵאִיָּה לְדַבֵּר שׁוֹתֵר הָיָה לוֹ תַעֲנוּג וְשִׁמְחָה בְּעִשְׂיֵית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעִיל שֶׁאֵפִילוֹ הָיוּ חוֹטְפִין אוֹתוֹ רוֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה וְתִיחּוּד הַקְדוּשׁ לְעִשׂוֹת לוֹ הַעֲיֵנוּיִם קָשִׁים הָיִיתִי מִשְׁמַח אֶת עֲצָמִי עַל קִידוּשׁ הַשֵּׁם וְתַכְרֵךְ יִזְתֵּר מִתַעֲנוּג גִּשְׁמִי הָיָה, אֲךָ יִזְהַר שִׁיְהִיָּה דוֹכֵר אֵמֶת בְּלִבּוֹ וְשִׁיְהִיָּה אִזּוֹ בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ עַל לִוַח לְבוֹ בְּתוֹכוֹת וּבְפִנְיֻמוֹת הַלֵּב בְּאֵמֶת גְּמוּר, וְלֹא יִשְׁטֵה אֶת עֲצָמוֹ לְהִיֹּת כְּנוֹגֵב דַּעַת עֲלִיוֹנָה חֵם וְשְׁלוֹם.

קדושת הברשה

| להקפיץ את העקביים |

הכלבים לא אכלו לא את העקביים ולא את כפות הידים. מי שמקפיץ את העקביים הוא יזכה לחיות עד מאה ועשרים ברגע שאדם מקפיץ, העקר זה ההקפצה! שאדם מקפיץ את העקבים, זה כל הענין. ברגע שאדם שמקפיצים את העקבים, מיד תבוא הגאולה השלמה! העיקר זה הרגלין, תיקון הרגלין, העיקר זה הריקודים מתקנים את המלכות דמלכות, והיה עקב, רבנו אומר בתורה להקפיץ את העקביים לכן איזבל לא מתה כי היא היתה מקפיצה את העקביים. העיקר זה להקפיץ את העקביים ונוכה לגאולה השלמה אמר. (שעור מתשפ"ב).

איזבל אסור לגעת בה. למה אסור לגעת באיזבל? כי היא הוקדת כל היום, היא מקפיצה את העקבים. הכלבים לא אכלו את העקבים ולא אכלו כפות ידים. שואל החדושי הר"ם מי זאת איזבל? נכון היא הלכה עם חמש רעלות. היא הלכה צנוע, היא היתה אשה קדושה. אבל מי זאת איזבל מה אכפת לנו ממנה? אז אומר החדושי הר"ם היא היתה מקפיצה את העקביים, כל פעם שראתה חתן, ראתה שרים מנגנים, פדיון הבן, מקפיצה את העקביים. לכן

קדושת הצדיקים

| השונמית |

לגן עדן כתוב בפרי צדיק פרשת בשלה רבי צדוק מלובלין שזה שהיא הריחה ריח גן עדן שאמרה לבעלה יש ממנו ריח גן עדן סימן שהיא היתה עולה כל לילה לגן עדן בשינה אדם יכול לטייל בגן עדן והנשים של פעם היו מטיילות בגן עדן בשינה מטיילות בשמים רואות שם הויה מול העיניים עפות לבית המקדש וחוזרות כי כל הענין זה לעוף לירושלים מי שגר בגליל בציפורי במטולה היו עפות לירושלים ממירון לירושלים כתוב "גדר בעדי לא אצא" זה פרק באיכה שהיו עפות לירושלים. (שעור מתשפ"ב).

כולם יסעו לשם מי שיסע לשם יפקד מיד ליד נהלל יש שם כפר שונם עד היום כבר שלוש אלף שנה שונם ערבים גרים שם עכשיו ניקו את זה אנשים אומרים שם תיקון הכללי ונושעים מיד מי שמוגיע לשונם נושע על המקום בבן זכר בכל דבר בית השונמית זה סגולה לכל הישועות שבעולם שמו שם את הש"ס הכל.

השונמית היתה מריחה ריח גן עדן כתוב איך היא ידעה מה זה ריח גן עדן אולי זה בשמים? אז סימן שהיא היתה עולה כל לילה

מילתא דבר יהותא

7: ברסלב, חבדני"ק ורפורמי עולים לעולם האמת. פוסקים להם גהינם. הברסלב צועק לרבינו: "רבינו הבטחת שמי שיהיה אצלך באומן אתה תוצאי אותו מהגהינם". בא רבנו מוציא אותו ישר. צועק החבדני"ק לרבי: "הרבי תוצאי אותי מכאן". מגיע הרבי אומר לו תשאר כאן אתה בשליחות, תפתח בית חב"ד... הרפורמי גם בא וצועק: רבאי תוציא אותי. פתאום הוא שומע מישהו מאחוריו עושה לו: שששש אל תעשה בושות אני פה מאחוריך...

8: איך אתה יודע שאתה מזדקן? כשאתה מסיים כל שיחה במילים: "העיקר הבריאות"...

9: כשאתה בא לתפוס הרבה פסטה עם מזלג והרוב נופל. על זה אמרו חז"ל: 6 "תפסת מרובה לא ת'פסטה"...

10: כל השבוע: תלמידים בתלמוד תורה. שבת בבוקר בבית הכנסת: מגישי קוגל מקצועיים.

1: אפשר לכבות את השמש, אני כבר מבושל ומוכן לאכילה...

2: אומרים: שאם הבעל היה מנקה לפסח, והאשה הייתה בונה סוכה, אזי שניהם היו מתחילים בערב פסח...

3: אחד מתקשר לחבר. הלן, הערתי אותך? לא! בדיוק הטלפון צלצל...

4: החבר הזה שפתאום נכנס לחדר ואומר חם לי. לא, כי כולנו נמצאים בסיביר וקופאים ואתה משהו מיוחד...

5: נכנס לחנות: מה בשבילך? אני: 5 דקות מזגן, תודה...

6: חייב להבהיר: השמש לא באמת שקעה - היא רק מטעינה את עצמה למחר...

קדושת הצדיקים

| את הצדיק יאי אפשר להבין |

היה מזמן המבול, על [דור] המבול יש סיפורים נוראים, לא היה מזמן המבול כזה פושע.

אברהם אומר לאליעזר אתה תלך אל בית אבי ואליעזר אומר לעצמו ה' אמר לך תעזוב את בית אביך ואתה עושה הכל הפוך, רואים שהצדיק תמיד עושה הכל הפוך, ה' אומר לך "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך" (בראשית י"ב, א') ואברהם אומר רק אל בית אבי אתה תלך, אני אומר לך רק אל בית אבי, אבל ה' אמר לך תעזוב את בית אביך, הכל הוא עושה הפוך, הצדיק זה הכל הפוך על הפוך על הפוך, כמה שתנסה להבין את הצדיק לא תוכל להבין אותו. (שעור מתשפ"ב).

וְכִדָּה עַל שְׂכָמָה, מה זה "וְכִדָּה עַל שְׂכָמָה"? וכדה זה ו', על זה ע', שכמה זה ש', כי הצדיק רואה את כל הנשמות, הצדיק יכול לראות את כל הנשמות שיהיה לבן אדם, הצדיק רואה את זה כתוב בתורה ס"ט שהוא רואה כמה ילדים יהיה לו וכמה נכדים וכמה נינים, הצדיק רואה עד סוף הדורות, אליעזר ראה אצל רבקה את העגל וראה את שבירת הלוחות, הוא נתן לה שני צמידים הוא ראה שהלוחות ישרו, הוא חשב מה פתאום לקחת את הבת של בתואל, הבת של בתואל היא כמו הבת של סדאם חוסיין, הוא הכי פושע בעולם, כזה פושע לא

היענות ילדים

הצלחת הילדים תלויה בריקדים |

מצליחים, כי הילדים זה העקבים. הילדים זה הרגלין, אז אם הוא לא מקפיץ את הרגלין. הרב'ה אומר אדם רוצה להביא ילדים, הוא צריך לרקד! בתורה 'הנהי עקב' – בתורה מ"א. שעל ידי הרקודים נולדים ילדים. אז כמה שאדם חושב שהוא יותר חכם, הוא רק יותר טפש. אז הוא רואה את כלם רוקדים, והוא עומד בצד צוחק על כלם, חושב שהוא הכי חכם בעולם, אין חכם כמוהו, והאמת שהוא הכי הטפש! כמו שאומר הרמב"ם שזה שלא רוקד עם כלם הוא הטפש, הוא החוטא, הוא הרשע. כי הרקודים זה חלק מעבודת ה', כמו שהוא מגיח תפלין. צריכים להגיח תפלין, צריכים להתפלל מנחה! אדם מעל גיל שלוש עשורה צריך להתפלל מנחה, אין ברוה! מגיל שלוש עשורה, צריכים להתפלל מנחה, צריכים להתפלל מעריב להתפלל שחרית. אוטומטי כמו שהוא שומר שבת ומגיח תפלין. (שעור מתשפ"ב).

שרח בת אשר היתה מקפיצה [את] העקבים, "והנה עקב אומר" "והנה עקב" שזה להקפיץ את העקבים. זה שאדם לא מקפיץ את העקבים זה בגלל שהוא בדינים. למה אדם לא מקפיץ את העקבים כי יש לו דינים. הוא חושב שזה הבחירה שלו שהוא חכם, הוא לא רוקד כמו כלם הוא יותר חכם מכלם. אבל האמת שהוא יותר טפש מכלם, כמו שהרמב"ם אומר בהלכות לולב וערבה (ח,טו): הטפש הגדול הוא לא רוצה לרקד. זה לשון הרמב"ם מי שטפש הוא לא רוצה לרקד. חושב שהוא חכם, כמה שהוא יותר חכם בעיניו. הכסיל שזה מונח. אדם חושב שהוא הכי חכם הוא הכי גבון, הוא לא רוקד, כלם רוקדים והוא לא צריך לרקד... הנה הוא צוחק על כלם, צוחקים בשמים עליו! בשמים צוחקים עליו, הילדים שלו יצאו חלונים, הוא יצא חלוני, כל הילדים שלו לא יצליחו. אדם לא רוקד הילדים לא

קדושת הבית

| אשה לא מסוגלת לחטא |

הנשים לא הסכימו לעשות את העגל, ולא מרגלים ולא קרח בשום מחלקת הנשים לא השתתפו. לכן הנשים חיות לעולם. האשה חיה יותר מהאיש, יש לה אריכות ימים יותר. כי בחיים היא לא חטאה, בחיים אשה לא חוטאת, אשה לא מסוגלת לחטא בכלל, כי הנשים הם נקיות מכל חטא. אז הנשים לא הסכימו לשום עברה, לא למרגלים לא לעגל, אבל כיון שהם לא מחו בבועלים, נתנו ללכת – לצאת לרקודים אז הם נשארו אלמנות כל החיים. (שעור מתשפ"ב).

פרשת עקב חוזרים על כל ההיסטוריה, כל ההיסטוריה של כל עם ישראל. מציאות מצרים, קריעת ים סוף, עשרת הדברות, מעשה העגל. "ובתים מלאים כל טוב אשר לא (בנית) [מלאות] וברת חצובים אשר לא חצבת... (דברים ו' י"א) "למטר השמים תשתה מים..." (שם י"א י"א) "לא כארץ מצרים הוא אשר יצאתם משם אשר תזרע את זרעך והשקית ברגלך כגן הירק" (שם פסוק י'). הנשים לא עשו את העגל,

קדושת הגמרא

| רק מי שלומד גמרא יכול להתפלל |

לומד גמרא אז הוא כן יכול להתפלל כי אותיות הגמרא מתלבשות באותיות התפילה זה תורה ב', תורה ג' זה השש טבעות ומדוע אדם צרוד? כי הוא לא לומד גמרא, כי הוא פגם בברית, אז על ידי לימוד הגמרא שישה סדרים הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא יכול להוציא את הקול, אדם לא מוציא את הקול כיוון שהוא פוגם בברית, הוא פותח עיניים אז הוא לא יכול להוציא קול, אם הוא פתח עיניים הוא כבר לא יכול להוציא קול והתיקון זה שהוא לומד גמרא, זה התיקון והגמרא זה שש סדרים אז הוא מתקן את השש טבעות שתקועות בקנה ואז הוא מקבל את הנגינה משתי ציפורים טהורות מהכרובים, אדם צריך לקבל את הקול מבין שני הכרובים. (שעור מתשפ"ב).

העיקר לדעת שהמטרה של השיעור הזה זה שתתחילו ללמוד גמרא זה הכל, דף גמרא, כל שעה צריכים ללמוד דף גמרא, מ 9:00 עד 21:00 12 דף ליום, 12 דף ביום אז בחצי שנה גומרים את הש"ס, יש אגדות אז אפשר ללמוד 14 דף, פשוט כל העניין של ברסלב זה דף גמרא, זה תורה א' ותורה ב' ותורה ג', תורה א' זה דף גמרא התורה, תורה ב' זה "בתולות אחריה רעותיה מובאות לך" שאותיות הגמרא מתלבשים באותיות התפילה, אדם לא יכול להתפלל אם אין לו אותיות, בעל תשובה יכול להתפלל שעה בהתלהבות ואז הוא מתקרב אבל מי שחונך במשפחה דתית חרדית הוא מתפלל אותם המילים כל יום וכבר לא יכול אבל אם הוא

קדושת המידות

| כל ההצלחה - בזכות החולקים |

עכשיו יהיה ילדים, עכשיו יהיה נכדים ונינים לכולם זה הכל בזכות המדברים והחולקים, כל מה שיש היום שובו בנים זה בזכות החולקים, אלה שלא חולקים לא צריכים אותם, אנחנו צריכים רק חולקים, כמה שיש לאדם יותר חולקים אז יהיה לו יותר ניסים.

היה רב גדול לא זוכר את השם שלו שהוא בנה בית כנסת מפואר ופתאום הוא הפסיק, אמרו לו למה הפסקת? החולקים הפסיקו לדבר עלי, תעשו שידברו עלי אז אני אוכל להמשיך לבנות, אדם צריך לדעת שכל מה שהוא מצליח בחיים, כל מה שיש לו הצלחה זה רק בזכות החולקים. (שעור מתשפ"ב).

הרבה נולד בחדר של הבעל שם טוב, בחדר של הבעל שם טוב הרבה זכה להיוולד וגם היה נס כי היה לו שטפי דם נוראים והצליחו לחסום את זה בצורה ניסית.

ופייגא ביקשה מרבי ברוך אח שלה תתפלל שלא יחלקו עליו אבל בסוף ככלות הימים רבי ברוך היה החולק הכי גדול אבל הוא עשה את זה לשם שמים הוא רק רצה להמתיק דינים, כמה שיותר חולקים אז...

אמרתני שיעשו רשימה כל מילה שמדברים על הרב חייבים לרשום ולעשות קרן שעל כל מילה מקבלים מאה דולר, כל ההצלחות...

י"ז בתמוז

מקבלים את התורה מחדש

מעלות

הצדיקים

ה"ב

שעורים שנמסרו מאמצע
חורף תשע"ו בדרום
אפריקה

מעלות

הצדיקים

ה"א

שיעורים שנמסרו בתחילת
חורף תשע"ו בדרום
אפריקה

כולנו משתתפים בהדפסת שני הספרים החדשים
של מורינו הרב שליט"א

השיעורים ברובים עברו הגהה על ידי מורינו הרב שליט"א

058-3289-318

לפרטים
והנצחות

יש דין ויש דיין

אובמה הזהיר את ביידן מהתמיכה החזקה שיש לטראמפ שיתכן וינצח בבחירות

שר החוץ: מעריך שעד מרץ אפשר להגיע להסכם עם סעודיה

אדם שנכלא בטעות ל-17 שנים ישלם לכלא דמי אירוח מהפיצויים

גבר בריטי בן 57 שנכלא בטעות ל-17 שנים בגין פשע שלא ביצע, אמר שייתכן ויצטרך לשלם לשירות בתי הסוהר עבור "פנסיון ולינה" מכל פיצוי שיוכל לקבל. הוא אמר: "זה כל כך מתועב בעיני אני חולה מזה"

איראן ביטלה

רכישת מטוסי קרב מרוסיה

סירובה של רוסיה לספק לאיראן ידע על התחזוקה של מטוסי קרב מסוג סוחוי-35 הרתיע את איראן מלרכוש את המטוסים הללו. איראן הייתה אמורה לקבל את מטוס הקרב הראשון של סוחוי-35 מרוסיה בימים אלה

המלחמה באוקראינה

מאסק סירב להפעיל את הלוויינים ומנע מתקפה בקרים

ההחלטות של אילון מאסק פוגעות בתוכניות הקרב של אוקראינה. החברה שלו לא אישרה שימוש ברשת הלוויינים שלו לביצוע תקיפות נגד רוסיה. הגנרל האוקראיני הבכיר אמר למקבילו האמריקאי שהגישה שלהם ללוויין הוגבלה במספר הזדמנויות

פוטיין: וושינגטון, נאט"ו וקייב מסרבים לנהל משא ומתן למרות נכונותנו לעשות זאת

בעולם

דרום אפריקה 1954: כל יום בתום המשמרת שלהם, כורי יהלומים היו חייבים להיבדק במכשיר רנטגן. כמה כורים היו עשויים לבלוע יהלומים או אפילו לחתוך את עצמם באיזור הרגליים בניסיון להסתיר אותם.

עיט זהוב ושוועל צעיר אי שם בשומרון

נהר דינור

בהגיע הקיץ מטיילים מחפשים להם נהר קריר להשתכשך בו, אבל יש נהר אחד שעדיף לא להכנס אליו. הנהר שנמצא בפרו, במחוז פוארטו אינקה, בסמוך לאזור העלייה לרגל העתיק של מאיאנטוויאקו, ידוע על ידי ילידי יער האמזונס העמוק בשם Shanay Timpishka.

הנהר שעומקו כ-6 מטר ורוחבו 25 מטר, זורם למעלה מ-4 קילומטרים בתוך הג'ונגל, הטמפרטורה הממוצעת של מימיו היא 80 מעלות עד 89 מעלות,

יש נקודות מסוימות שבהן היא יכולה להגיע עד 100 מעלות. דרגת חום גבוהה מאוד זו מספיקה כדי להרוג כל צורת חיים, כולל בני אדם, תוך דקות ספורות.

החיפוש הוביל לגילוי קיומה של רשת גיאותרמית תת-קרקעית מפותלת המסוגלת להביא את המים הרותחים לצוץ מחדש קילומטרים רבים משם. החום מהסאונה הטבעית הזו מגיע ממערכת הידרותרמית שמגיעה מקרחוני האנדים ומסננת דרך האדמה.

"בהתבסס על המחקר שלי, (המים הרותחים) נראה שהם תוצאה של מערכת הידרותרמית גדולה. ייתכן שהמים נובעים מקרחונים בהרי האנדים, ואז מחלחלים לכדור הארץ ומגיחים כנהר הרותח לאחר התחממות בשיפוע הגיאותרמי".

אבל כמו כל התעלומות, גם לנהר הרותח של מאיאנטוויאקו יש סיפור מיתולוגי משלו. לדברי תושבי האזור, המייחסים לנהר כוחות ריפוי רבים, מים אלו נוצרו על ידי נחש ענק בשם Yacumama (אם המים). כך או כך, מקורם של המים החמים הללו עדיין אינו ידוע בוודאות מומחים בנושא ממשיכים לחקור את הנהר הייחודי הזה.

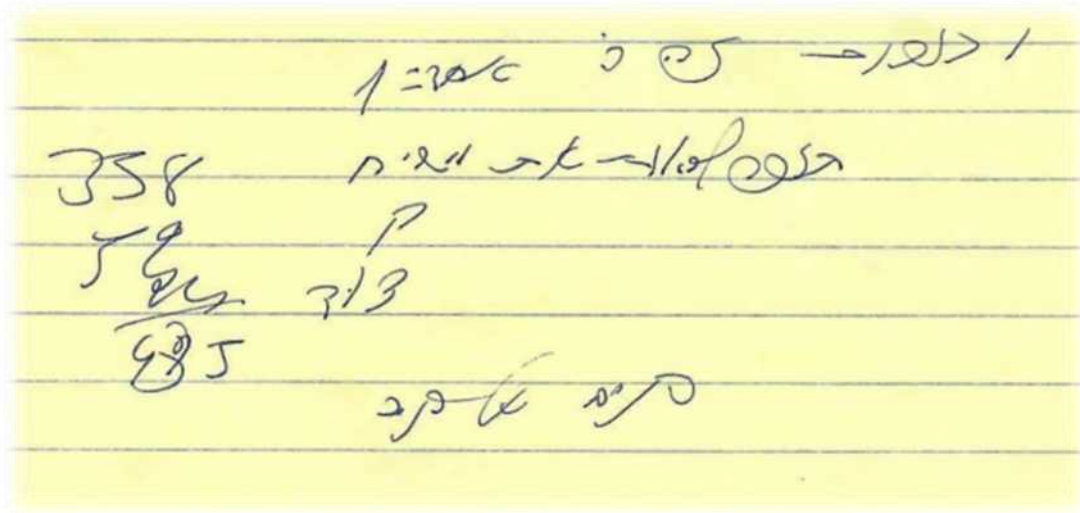

"יזכה לראות את משיח"

- הבטחה נדירה ביותר ממורינו הרב לתורמי שביבי אור •

תשע"ו

נא לתמוך בעלונים ובספרים שהרה"ג... מדפיס ומפיץ
ובזכות זה ה' אחד תזכה לראות את משיח בן דוד פנים
אל פנים

מורינו הרב שליט"א כבר אמר שנתינה עבור הדפסת ספריו זה ממש
כנתינת פדיון לידו הקדושה.

מצוה עצומה להשתתף בהדפסת שני הספרים "מעלות
הצדיקים - תשע"ו" חלק א' וחלק ב' שנמסרו בדרום
אפריקה. שני הספרים שמורינו הרב הגיחה בכתב יד
קדשו ויוצאים עכשיו לאור אחר עמל של עשרות תלמידי
חכמים במשך שנים בהוצאות עצומות.

לפרטים והשתתפות: 058-3289-318